

Lord Luster

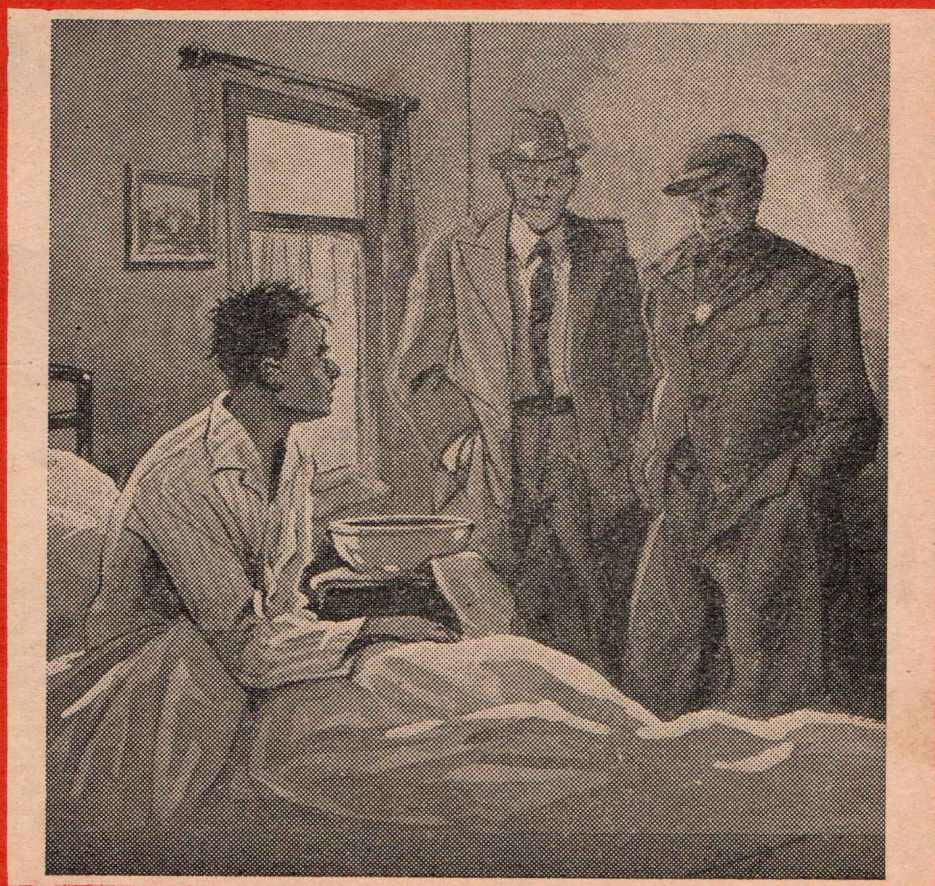
genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

HET GESTOLEN HALSSNOER

N° 2595

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat 3, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Het gestolen halssnoer

HOOFDSTUK I

EEN ZELDZAME ADVERTENTIE

Op een mooie voorjaarsdag, waarop men het bloed sneller door zijn aderen voelt vloeien en met alle mensen goede vrienden wil zijn, om te kunnen genieten van de heerlijke atmosfeer, de zonneschijn, de vogels, kortom van alles wat de ontwakende natuur ons kan schenken, op zo'n voorjaarsdag bevonden zich de bewoners van het fraaie herenhuis, staande in de Cromwellstreet in Londen in het vertrek, dat half als herenkamer was ingericht.

Dat in dit vertrek ook werd gewerkt, bleek uit de twee grote lessenaars, die bij het raam stonden. Het waren zogenaamde bureaus-ministres met een koperen verhoging voor het opleggen van papieren, brievenmandjes en dergelijke dingen.

Was het blad van de ene lessenaar ongeveer geheel ledig, het andere was

met papperassen overdekt, terwijl ook een daarop staande schrijfmachine bewees, dat het werk, dat aan dit bureau gedaan werd, geen sinecure was.

Wie van de twee heren, die in het vertrek aanwezig was, de ijverige werker aan de lessenaar was, was op dat ogenblik niet goed uit te maken, want alle twee zaten in luie stoelen, met een rooktafeltje in het midden, om verschillende kranten en tijdschriften, die zo juist waren aangekomen, door te zien.

Het was een vredig beeld, dat de kamer opleverde. De ramen stonden wijd open en boden een onbelemmerd uitzicht op de grote tuin, die zich achter het huis uitstreckte en nog verder op de bomen en paden, terwijl in de verte het silhouet zich aftekende van de bomen van de Zoölogical-Gardens.

Nu en dan kwam een zacht lente-

windje de kamer binnen en bracht de geur mee van enige voorjaarsbloemen, die onder de vensters stonden. Deze geur vermengde zich met de geur van de tabak, afkomstig van de sigaretten der twee heren, waarvan rookspiraaltjes naar het plafond opkronkelden.

De oudste der twee heren was de eigenaar van het huis, Lord William Aberdeen, de andere was zijn vriend en secretaris Charles Brand. Tussen die twee bestond wat het uiterlijk betreft, een groot verschil.

Was Lord Aberdeen lang en slank, met aan de slapen licht grijzend haar, ten teken, dat hij de middelbare leeftijd had bereikt, de andere was wel tien jaar jonger, eer klein dan middelmatig, met blond haar.

Het meeste contrast echter werd tussen die twee gevormd door de ogen. Van Lord Aberdeen waren zij van een licht grijs, hetgeen aan de ogen een eigenaardigheid gaf, welke hem, die door die ogen werd aangekeken, het gevoel gaf, alsof deze tot de bodem van zijn ziel doordrongen. Vooral als de eigenaar van die ogen in een gemoedstoestand verkeerde, welke enigszins afweek van het alledaagse, dan konden die ogen gaan flikkeren met een kleur als van gesmolten metaal. Aldus kon men met recht die ogen de vensters der ziel noemen.

Brand daarentegen had blauwe ogen. Zij stonden vrolijk in zijn hoofd en eenieder die ze zag was geneigd te denken, dat deze man geen zorgen kende.

Dit was echter niet het geval. Wel waren hem, zowel als zijn vriend, zorgen zoals de gewone mens die heeft, onbekend. Geldzorg had hij blijkbaar niet. De stoffering van het huis en de kleren, hun gehele wezen ademde welvaart, die alleen een groot bezit van geld daaraan kan geven.

Toch hadden die twee zorgen, al waren deze van geheel andere aard dan van de meeste mensen.

Lord Aberdeen namelijk deed zaken, geheimzinnige zaken.

Het schriftelijk werk, dat zijn vriend voor hem verrichtte, kon het daglicht best velen, want het bestond voorna-

melijk in het schrijven van allerlei brieven aan gestichten van openbare liefdadigheid, zoals hospitalen, tehuizen voor oude mannen en vrouwen, herstellingsoorden voor veteranen, enzovoorts.

Bovendien werd ook veel geschonken aan mensen, die buiten hun schuld, achteruit waren gegaan en moeite hadden om voor zich zelf en hun nabestaanden het brood te verdienen.

Er was echter nog ander werk te doen. Dat kwam in hoofdzaak neer op de schouders van Lord Aberdeen, al nam zijn vriend daaraan soms ook een levendig aandeel.

Nu geschiedde dat werk nooit overdag, ten minste hoogst zelden.

Was dat omdat dat werk het daglicht niet kon velen?

Dat was zo.

Het kapitaal, dat Lord Aberdeen bezat en dat grotendeels werd besteed aan arme medemensen, zou al lang uitgeput zijn, als niet werd gezorgd, dat het op tijd behoorlijk werd aangevuld.

Deze aanvulling was het, die Lord Aberdeen 's nachts de straat opdreef.

Dan ging hij als een gentleman gekleed, meestal vergezeld van zijn vriend en secretaris, Charles Brand en soms ook, wanneer de karwei bijzonder zwaar was, door zijn chauffeur Henderson, groot van lichaamsbouw met sterke spieren, er op uit. Niet op goed geluk, maar goed ingelicht, om zijn medemensen, die zich op de een of andere manier rijkdom hadden weten te verzamelen en daardoor totaal vergaten, dat er ook mensen leefden, die recht hadden op mildheid en vrijgevigheid.

Meestal waren dat lieden, die op onrechtmatige wijze rijkdom hadden opgestapeld. In het personen- en zakenregister, dat door Brand werd bijgehouden en dat in een groot aantal mappen gerangschikt in een kast stond opgeborgen, kon hij alles vinden wat hij weten wilde.

Als hij dat register raadpleegde kon men er op rekenen dat een of ander nachtelijk bezoek voor de deur stond en dan las men enkele dagen daarna, dat John Raffles, alias Lord Edward Lister weer aan de gang was ge-

weest en een of andere inwoner van Londen van een aanzienlijk deel van zijn vermogen had beroofd.

Een paar dagen later verscheen er dan weer in een ander dagblad een mededeling, dat de bekende Lord William Aberdeen een aanzienlijke gift had gezonden aan een kinders-hospitaal of een dergelijke instelling.

Niemand echter kreeg het in zijn hoofd ook maar één ogenblik te veronderstellen, dat die twee, die Lord William Aberdeen alias Lord Edward Lister, één en dezelfde persoon waren.

Niemand, behalve de twee genoemden, Charles Brand en James Henderson, wisten wel iets van dit dubbelleven af, maar bij hen werd dat geheim trouw bewaard, daar zij liever hun leven hadden gegeven, dan hun vriend te verraden.

Het was nu reeds verscheidene weken geleden, dat Lord Aberdeen, alias John Raffles, zoals wij hem zullen blijven noemen, het nodig had geoordeeld, er op een nachtelijk avontuur op uit te gaan.

Er waren weinig aanvragen om ondersteuning binnengekomen, terwijl zijn privé vermogen op het ogenblik, geen aanvulling behoefde.

Lord Aberdeen beschikte over een ruim bankcrediet, zodat John Raffles zich niet over aanvulling bezorgd hoefde te maken.

Zoals wij allen weten, is gewoonte een tweede natuur en de gewoonte om er op een zekere tijd op uit te trekken was Raffles tot een behoefte geworden, zodat het geen verwondering kan wekken, dat zijn rusteloze geest naar iets zocht, dat hem de nodige afleiding kon bezorgen.

Die gelegenheid zou hem eerder geboden worden dan hij dacht.

Terwijl hij met zijn vriend in de lectuur van de bladen verdiept was, klonk eensklaps een verwonderde uitroep van Brand, die met een gebaar van verbazing de krant liet zakken en naar een kleine annonce wees, die tussen een groot aantal andere advertenties in de Times, het bekende Londense dagblad, was opgenomen.

Hij reikte het dagblad Raffles toe, wees hem nogmaals de annonce, die hem die kreet van verwondering had doen slaken en zei:

— Zeg Edward, dat moet je eens lezen, dat zou net iets zijn voor Sherlock Holmes. Ik twijfel er niet aan of het betreft hier een zaak, om het een of ander waardevol voorwerp, dat verloren gegaan of gestolen is, op te sporen.

Raffles, die de advertentie uitgeknipt had, las deze nog eens door.

Deze luidde:

Ik wens onmiddellijk in relatie te treden met energiek persoon, die genegen is om zodra mogelijk de behandeling op zich te nemen van een moeilijke taak, waaraan waarschijnlijk gevaaren verbonden zullen zijn.

Telegrafische aanbiedingen onder het motto: Confidence Londen.

Charles Brand vouwde het knipsel samen en gaf het Raffles terug.

— Very fine, Edward zei hij, glimlachend. Als voor jou geknipt. Energie, handigheid, een moeilijke taak en gevaaren...

Allright, het kon niet beter. Maar ik moet je er attent op maken, dat er in die advertentie met geen enkel woord gesproken wordt van de afgod van het geld, dat de handige energieke persoon zal verkrijgen als hij dapper zijn leven op het spel zet voor deze kwestie.

— O, Charles, zei Raffles met een zucht. Je schijnt alle zin voor het ideaal verloren te hebben. Al je gedachten houden zich op het ogenblik bezig met het materiële.

Waarom zou ik net zo goed niet eens iets kunnen ondernemen, waaraan geen geldelijk voordeel verbonden is. Zo iets brengt je allicht weer nieuwe relaties aan en daar is het ten slotte toch om te doen. Om kort te gaan, ik heb reusachtig veel zin me daar eens aan te wijden, ten minste als ik op je zeer gewaardeerde medewerking mag rekenen.

— Natuurlijk, Edward, zei Brand, dat spreekt van zelf. Wat ik zoëven aanmerkte betreffende de geldelijke aange-

legenheid van de zaak, dat was voor de grap. De keren, dat jij je voor je medemenschen hebt ingespannen, zijn immers legio, waarom zou je het dus nog niet eens een keer doen?

— Bravo, goed geredeneerd, amice, zei Raffles vrolijk; laten we er dan maar geen gras over groeien. Maak jij een antwoord op en bel even het postkantoor van de Melbournestreet op. Vraag om antwoord poste restante aan hetzelfde kantoor.

Raffles verdiepte zich weer in zijn dagbladen, terwijl Brand zich van de hem opgedragen taak kwijtte en wel met zo'n handigheid, dat hij vijf minuten daarna ook zijn onderbroken lectuur kon voortzetten.

Anderhalf uur bleef de toestand in de werkkamer van Raffles onveranderd; de twee vrienden waren in hun lectuur verdiept en de stilte werd slechts nu en dan onderbroken door het geritsel van het papier.

Een bij, op zoek naar honing uit de bloemen, vergiste zich en kwam de kamer binnenzoemen, om even daarna, als of zij zich over deze vergissing schaamde, te verdwijnen.

Tegen twaalf uur stonden beiden op, trokken hun overjassen aan en begaven zich, wandelend, naar de Oxfordstreet, waar in een van de fraaiste huizen de Windsorclub was gevestigd, waarvan Lord Aberdeen vice-president was.

In de lokalen van deze club was Raffles gewoon, om, als hij niet voor zaken op reis was, te lunchen. Deze gewoonte getrouw, deed hij dit ook nu en pas twee uur, nadat het telegram verzonden was, ging hij naar zijn huis terug.

Op weg naar huis, liep Raffles in het voorbijgaan, het postkantoor van de Melbournestreet binnen, om te horen of er al antwoord op zijn telegram was binnengekomen.

Toen hij de treden van de stoep afgang, hield hij een gele enveloppe omhoog, hetgeen Brand deed uitroepen:

— Heb je al antwoord, Edward?

— Zeker Charles, waarom niet? vroeg Raffles. Daar de persoon, die mijn hulp inriep, haast scheen te hebben, is dat niet te verwonderen.

Het antwoord is, zoals ik had gevraagd, gericht aan Mr Mackenzie, poste restante hierheen gezonden en ik behoef mij nu alleen maar naar het mij aangeduide adres te begeven, om voldoende te worden ingelicht wat betreft de persoon in kwestie en dat, wat hij van plan is.

— Hoe luidt het adres? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Kings Road 214, luidde het antwoord. Hoe de naam van mijn opdrachtgever is, kan ik je niet zeggen, want het telegram is niet ondertekend. Er staat slechts één letter onder, namelijk F. Ik ben erg nieuwsgierig te weten, wat er eigenlijk aan de hand is.

Brand, die het telegram nog eens had overgelezen, zei:

— Je hoeft er pas om zes uur te zijn deze namiddag, dus hebben we nog alle tijd.

— Dat moet je niet zeggen, Charles, zei Raffles in antwoord hierop. Je moet niet vergeten, dat ik me nog eens moet bedenken, op welke wijze ik me zal vermommen, want omdat ik niet weet wat de aard van het werk, dat me opgedragen zal worden, zal zijn en ook omdat ik niet weet met wat voor mensen het me in aanraking zal brengen, oordeel ik het verstandig, om niet in mijn ware gedaante te gaan.

Het beste is, dat we nu maar meteen naar huis gaan, dan kan jij, terwijl ik mijn uiterlijk verander, eens proberen na te vorsen, wie op Kings Road 214 woont.

— Best, zei Brand.

Even daarna had Raffles een ledige taxi aangeroepen en begaven de twee vrienden zich onmiddellijk aan het werk en toen zij elkaar na een uur terug zagen, herkende Brand zijn vriend niet meer.

Toch was Brand wel gewoon aan de vermommingen van zijn vriend. Deze zocht nooit zijn toevlucht tot grove effecten, maar wist met zeer subtiele middelen een zeer krachtig effect te bereiken.

Raffles had niet meer gedaan wat de toneelspelers gewoonlijk doen. Zijn geelaat was evenals een uur geleden, glad

geschoren, zonder knevel of baard; ook had hij geen pruik opgezet. Maar toch was zijn uiterlijk zo verschillend van hetgeen het een uur geleden was, dat men zich afvroeg wat hij dan toch eigenlijk wel had gedaan.

Zoals Raffles een meester in zijn vak was, kende hij alle middelen, die daartoe leidden op zijn duimpje. Zo ook de vermommingskunst. Hij had in zijn bezit een aantal door hem zelf samengestelde kleurwatertjes, die hij op alle mogelijke manieren kon aanwenden. Er waren er voor de huid. Slechts een weinig van een zekere vloeistof was in staat om zijn strakke huid te veranderen in het slap, rimpelig vel van een grijsaard, de kleur van gezond en blozend te maken tot een ziekelijk geel, weer een andere vloeistof maakte van zijn donker haar een lichte, krullende kop, weer een andere vloeistof veranderde de kleur van zijn ogen, kortom met telkens een ander watertje was hij in staat zijn gehele uiterlijk een heel ander aanzien te geven.

Dit had hij ook nu gedaan. Zo op het oog leek hij op een landedelman. Zijn ogen waren niet meer grijs, maar donker bruin. Zijn haar was niet meer glad, maar met een golf er in. Zijn huid was bruin en gebronsd. Het leek wel of zijn wangen gevulder waren. Ook vertoonde zijn neus niet meer de kaarsrechte vorm. Dit lichaamsdeel was nu licht gebogen en droeg er veel toe bij, om hem onherkenbaar te maken.

Verder had Raffles zich in een keurig blauw pak gestoken en daar hij dit anders zelden of nooit droeg, voltooide dit zijn vermoming op afdoende wijze.

Terwijl Brand hem nog met open mond zat aan te kijken, zei Raffles:

— Welnu Charles, is het zo naar je zin? Hoe vindt je me? Ik kan zo wel gaan hé? Maar vertel me eerst eens, ben jij wat te weten gekomen?

— Niet veel, Edward, luidde het antwoord, het enige dat ik weet, is dat het huis het eigendom is van Lord Orvis...

— Lord Orvis, zei Raffles, terwijl een donkere wolk zich op zijn voorhoofd

samen pakte. Lord Orvis, hm, als ik me niet vergis, is die familie nog geparenteerd aan de mijne, aan de Listers; dat moet ik toch eens even nakijken.

Raffles nam een paar delen van de Who's who, het bekende Engelse familie-register van een plank en begon daar in te bladeren.

Toen hij na een poos de boeken weer op hun plaats zette, stond zijn gelaat helder.

— Net wat ik dacht, Charles, zei hij, de Orvis zijn nog in de verte verwant aan de Listers, maar aangezien deze laatste familie met mij uitsterft, is er geen sterveling die zich om mij bekommert. Ik behoef, wat dat betreft, dus niet voor een ontdekking te vrezen en bovendien is mijn vermoming van die aard, dat ik iedereen gerust onder de ogen kan komen. Heb je Henderson gezocht met de auto voor te komen?

— Zeker, Edward, zei Brand, de Rolls Royce staat al tien minuten voor de deur van het huis geparkeerd.

— Heel goed, zei Raffles.

Laten wij ons dan op weg begeven, amice, het is bijna zes uur en op dat uur moet ik mij in de Kings Road bevinden, waar ik waarschijnlijk met ongeduld word verwacht.

De twee heren stonden op en verlieten het huis, om even daarna weg te rijden in de richting van de Kings Road.

Op de hoek van de Sloane Street lieten zij stoppen.

Daar bevond zich een Amerikaanse bar, waar Brand op de terugkomst van de Grote Onbekende zou wachten, die alleen het terrein wilde verkennen.

Het kleine huis, waarheen Raffles zijn schreden richtte, stond in het midden van de Kings Road.

Het huis was het eigendom van een zekere Lord Orvis, een bejaarde boemelaar, die geen al te beste naam had en die stamde uit een adellijke familie, die in vroeger jaren nauw verwant was geweest met de Listers.

Raffles wist, dat Lord Orvis een egoïst van de ergste soort was en dat hij eenmaal een arm, beeldschoon nichtje, dat hem oprecht liefhad, trouw had beloofd om haar daarna op laaghartige

wijze van geluk en eer te beroven.

Het arme meisje werd door haar familie verstoten en sleet sinds die tijd haar ongelukkig leven als gouvernante in een adellijke Londense familie.

Aan dit alles dacht Raffles, toen hij voor het hek stond, dat de villa van Lord Orvis scheidde van de smalle straat, waarin het op dat ogenblik slechts matig druk was.

De gedachte, dat het misschien Lord Orvis zou zijn, met wie hij te doen kreeg, was hem niet onaangenaam.

Raffles, die steeds zijn geestesgaven weer opnieuw wist aan te boren, en deze aanwendde voor het welzijn van zijn minder bedeelde medemens, die daardoor veel zorg en verdriet lenigde, was een verklaarde vijand van alle voornameluik, welke de geërfd en vaak niet eerlijk verkregen rijkdommen hunner voorouders verbrasten en aanwendden ter bevrediging van hun eigen lusten en begeerten.

Misschien was het niet eens de Lord, die de moeilijke taak, waaraan waarschijnlijk gevaren verbonden zouden zijn, wilde laten uitvoeren.

Uit het telegram, dat hij ontvangen had, viel dienaangaande niets met zekerheid te zeggen.

Het kon evengoed iemand anders dan Lord Orvis zijn, die hem had uitgenodigd tot de samenkomst onder vier ogen in diens huis.

In gespannen verwachting drukte Raffles de knop van de elektrische bel, om zijn bezoek aan te kondigen.

Dit was hem duidelijk: het een of ander ongeoorloofde moest achter deze zaak steken. Misschien wilde het toeval, dat hij nu een blik zou kunnen werpen op de zeker niet al te reine privé aangelegenheden van Lord Orvis en dat hij een bedrogen, ongelukkig meisje zou kunnen wreken.

— Mr Mackenzie? vroeg de oude livreebediende, die het hek opende.

— Dat ben ik, zei Raffles.

— Wees dan zo goed mij te volgen.

De huisknecht ging de bezoeker voor door de kleine tuin tussen het hek en het huis en begeleidde hem door een donkere vestibule, via een brede trap

met een zware looper bedekt, naar de bovenverdieping.

Een rijk gebeeldhouwde leuning, geheel in de stijl van de zestiende eeuw, begrensdde de trap aan de ene zijde, terwijl aan de andere kant het oog werd bekoord door schilderijen, afgebroken door nissen met beelden.

Het inwendige van het huis was groter dan het smalle voorfront deed vermoeden.

Een grote vleugel was naar achteren uitgebouwd, bijna tot aan Trafalgar Square en daarvan slechts gescheiden door een niet al te groot park.

— Is Lord Orvis thuis? vroeg Raffles, terwijl hij naast de bediende een reeks weelderig ingerichte vertrekken doorliep.

— No Sir, antwoordde de oude man. Zijn Lordschap is nog op reis.

— Hij is het dus niet, die mij wenst te spreken?

— Neen, sir. Miss Flora verwacht u. Zij hadden het einddoel van hun wandeling bereikt.

Met een buiging voor Raffles een deur openend, verzocht de bediende hem naar binnen te gaan en plaats te nemen, waarna hij zelf door een andere deur verdween.

Onmiddellijk daarna werd deze opnieuw geopend en een niet meer jonge, maar nog altijd bekoorlijke en schone brunette kwam de kamer binnen.

De kostbare japon scheen er voor gemaakt te zijn om haar weelderige vormen meer te doen uitkomen, dan deze te verbergen.

— Heb dank voor uw komst, Mr Mackenzie, zei de jonge dame met een glimlachje tot de elegant geklede bezoeker, die van zijn stoel opstond en voor haar een buiging maakte.

Met een onderzoekende blik en zichtbaar wegevalven nam zij hem van het hoofd tot de voeten op.

— Het verheugt mij bijzonder, dat een heer, die blijkbaar tot de beste kringen behoort en niet een detective van beroep is zich tot mijn beschikking wil stellen.

— Wees onbezorgd, Miss, ik ben een ongevaarlijk particulier persoon, zei Raf-

fles en, het voorbeeld van Miss Flora volgend, die in een fauteuil plaats nam, ging ook hij weer zitten.

— Ik heb absoluut niets met de politie te maken, ging hij voort. Het is niets dan een soort sport, een eigenaardige liefhebberij om zo te zeggen, dat ik mij aanbied om de een of andere taak op mij te nemen, die, naar ik vermoed, betrekking heeft op een misdaad?

— Zeer juist, Sir, zei de dame; het betreft een diefstal, de ontvreemding van een kostbaar sieraad, dat ik liefst zo spoedig mogelijk weer in mijn bezit zou willen hebben door de hulp van een energiek persoon.

Ik zeg daarom zo spoedig mogelijk, omdat Lord Orvis nog niets van de diefstal weet. Hij is op reis en ik zou de zaak graag weer in het reine zien, voor Lord Orvis terugkeert.

— Gij hebt gelijk, Miss Orvis, en juist voor een dergelijke zaak, voel ik mij bijzonder geschikt. Wilt gij mij een weinig nauwkeuriger inlichten, opdat ik zo snel mogelijk een punt van uitgang heb?

— Zeer gaarne, sir, maar... de dame wierp Raffles bij deze woorden een betoverende blik toe, wilt gij mij, alstublieft, niet met Miss Orvis aanspreken? Ik ben niet, zoals gij schijnt te denken, de echtgenote van Lord Orvis, maar al jarenlang diens vriendin.

Maar daarvoor ben ik niet minder bezorgd, om hem elke ergernis en elke opwinding te besparen.

— Dus de mededeling van deze diefstal zou Lord Orvis vermoedelijk veel ergernis geven? vroeg Raffles.

— Ongetwijfeld, Mr Mackenzie, verzekerde de dame, naar het scheen zeer bevreesd.

Het kleinood, dat men mij gestolen heeft is een oud erfstuk van de familie Orvis en ik ben er van overtuigd, dat Lord Orvis ontroostbaar zal zijn, als hij verneemt, dat het niet meer in mijn bezit is.

Flora, zei hij tot mij, toen hij enige dagen geleden afscheid van mij nam, om met een vriend van hem een plezierreis te ondernemen. Flora, één ding moet ik je nog op het hart drukken,

zorg vooral goed voor het briljante collier. Bewaak het als je oogappel. Je weet, hoeveel waarde ik er aan hecht.

Afgezien nog van het feit, dat ik nooit weer in staat zal zijn, je een dergelijk kostbaar sieraad ten geschenke te geven, is het ook als oud familiestuk niet door iets anders te vervangen en bovendien door de bijzonder grote briljante van onberekenbare waarde.

Stel u dus mijn schrik voor, toen ik vanochtend tot de ontdekking kwam, dat het uit mijn juwelenkistje verdwenen was.

— Verdenkt gij de een of andere persoon, die met de diefstal van het collier te maken heeft? vroeg Raffles met de grootste kalmte, terwijl hij met een scherpe blik het gelaat van het meisje bekeek, dat hem merkwaardig bekend voorkwam.

— Jawel, sir, antwoordde zij. Sinds gisternacht verdenk ik iemand en wel een persoon, die mij gedurende de afwezigheid van Lord Orvis voortdurend lastig is gevallen onder voorwendsel een oud vriend van Lord Orvis te zijn en die hem zelfs hier in mijn woning meermalen heeft bezocht.

En verder, vervolgde de vriendin van Lord Orvis plotseling op levendige toon, toen zij bij haar laatste woorden een spottend glimlachje op het gelaat van Raffles waarnam, zou ik u deze bekentenis niet doen, als gij mij niet zo even, toen ik u zag binnenkomen, bekend was voorgekomen.

— Hoe bedoelt gij dat? vroeg Raffles verbaasd.

— Inderdaad, vervolgde Miss Flora, ik ben het toeval dankbaar, dat mij juist u als bondgenoot zendt. Ontken het niet, sir, ik had reeds jaren geleden het voorrecht u te leren kennen op een buitenpartij bij Lord Hastings te Epping.

Gij hebt u vandaag aan mij voorgesteld onder een valse naam.

Ik kan mij, helaas, uw ware naam op het ogenblik niet herinneren, maar ik weet, dat deze tot de voornaamste van de oud-Engelse adel behoort en dat ik tegenover een gentleman sta, die discreet is.

Raffles boog toestemmend.

— Laten wij mijn ware naam er buiten houden, verzocht hij glimlachend. Laat het u voldoende zijn, dat Mr Mackenzie zich bereid verklaart om u te helpen.

Gij hebt overigens gelijk, Miss Flora, ik ben een edelman en zal dus nooit de geheimen van dames, die mij hun vertrouwen schenken, verraden.

Gij vergist u echter beslist, als gij meent, mij eerder gezien te hebben. Lord Hastings is niet eens een goede kennis of vriend van mij.

Ik verzoek u, Miss Flora, vervolgde hij op dringende toon, toen hij bemerk-

te, dat Flora zich niet liet overtuigen en bij haar mening bleef, laat ons bij de zaak in kwestie blijven, vertel mij verder van die heer, die zich voorstelde als een vriend uit de jeugd van Lord Orvis, zeg mij waarom gij sinds gister nacht juist hem verdenkt.

— Ik hoop, dat gij mij gelijk zult geven, als gij zo vriendelijk zijt geweest om mij te volgen naar de vertrekken, die speciaal zijn ingericht voor mij en mijn kamenier Alice Price, die op het ogenblik niet thuis is, zei de dame.

Daarna opende zij de deur, waardoor zij zoëven de kamer was binnengekomen.

HOOFDSTUK II

EEN ONVERWACHTTE ONTDEKKING

Zij kwamen in een gang.

Ongeveer in het midden daarvan bleef Miss Flora voor een deur aan haar rechterhand staan.

— Wij staan hier voor de ingang naar de drie vertrekken, welke mij en Alice tot slaap- en kledkamer dienen; in een hiervan is gister nacht een diefstal gepleegd, zei zij tot Raffles.

Laat ons naar binnengaan en de kamers eens in ogenschouw nemen, ging zij voort.

Gij zult dan meteen merken, hoe ik aan mijn achterdocht kom en zelf een oordeel heb kunnen vormen.

Om voor elke verrassing veilig te zijn, zal ik dadelijk de deur achter ons sluiten.

Bij die woorden draaide zij de sleutel, die van binnen in het slot stak, om en ging nu met Raffles de kamer binnen, die zij haar Oosterse kamer noemde.

Van hieruit kon men naar links en rechts in twee andere vertrekken komen.

Een daarvan, en wel dat aan de rechterkant, was het boudoir en de slaap-

kamer van Miss Flora, het andere dat van haar kamenier.

Flora liet Raffles eerst zich oriënteren in de middenkamer.

— Mr Mackenzie, zei zij tot hem, de gangdeur in deze tussenkamer wordt 's nachts door mij altijd van binnen gesloten, de schuifdeur naar het boudoir blijft gewoonlijk wijd openstaan.

Ook in de afgelopen nacht was dit het geval.

Daar staat mijn bed, zoals gij ziet, dat vlak tegenover die deur staat. Bij het ontwaken kan ik naar de deur kijken, welke toegang geeft tot de slaapkamer van Alice.

— Juist, antwoordde Raffles, die slechts half luisterde, daar hij, terwijl Flora sprak, aandachtig keek naar de muur, waarin zich de gangdeur bevond, en waar een door draperieën bedekte nis onmiddellijk zijn aandacht had getrokken.

— Gij sleept dus gister nacht in uw boudoir? vroeg Raffles.

— Zoals altijd, was het daar volmaakt donker. Daarentegen brandde, zoals

dat de gewoonte is, in de tussenkamer, die, zoals gij ziet, mijn boudoir van de kamer van de kamenier scheidt, een lamp.

De lamp stond opzij, hier op deze tafel.

Flora wees naar het sierlijke bewerkte meubel, dat niet ver van de boudoirdeur tegen de wand van de tussenkamer stond.

— Ik kon daarom vanuit mijn bed wel het verlichte vertrek, maar niet de lamp zien.

— Dat spreekt vanzelf, zei Raffles, die nu beter luisterde. Vertel verder, ik ben zeer nieuwsgierig.

— Het zal ongeveer middernacht zijn geweest, zei Flora weer, toen ik plotseling uit een benauwde droom ontwaakte.

Ik richtte mij in mijn bed op en wendde mijn blik naar de parketvloer van de kamer, die helder verlicht werd door de lamp.

Plotseling, Miss Flora, die in steeds grotere opgewondenheid sprak, greep de hand van Raffles en drukte deze krampachtig tussen haar vingers, ik schrok geweldig.

Ik wilde roepen, ik wilde naar de bel boven mijn kussen grijpen om Alice te roepen, maar ik was als verlamd door schrik.

Verbeeld u, Mr Mackenzie, er was iemand in deze kamer.

Ik kon de man zelf niet zien, maar de schaduw van de scherp afgetekende omtrekken van een mantel, zag ik onbeweeglijk, maar scherp en duidelijk voor mij.

Het was op dat ogenblik, dat mijn eerste vermoeden in mij opkwam. De mantel, waarvan de schaduw zich duidelijk op de wand aftekende, kwam mij bekend voor. Het was een mantel zoals men niet vaak ziet dragen. Het was een soort cape, zeer wijd en ongeveer in de trant van de vroegere riddermantels met veel plooiën en brede schouderstukken.

Ik ken maar één persoon, die een dergelijke mantel bezit, dus is het zeer begrijpelijk dat ik onmiddellijk aan hem moest denken.

Raffles knikte bevestigend met het

hoofd en keek haar zwijgend aan, als wachtte hij op nog nadere inlichtingen.

Miss Flora ging voort:

— Die ene persoon, die ik nooit anders dan met die mantel gezien had, is de heer over wie ik zoëven sprak als de persoon, die mij gedurende de afwezigheid van Lord Orvis, aanhoudend heeft lastig gevallen.

— Hoe is zijn naam? vroeg Raffles.

— Lord Melrose, antwoordde Flora.

Raffles maakte een aantekening en verzocht het meisje haar verhaal voort te zetten.

— Zoals ik zei, vervolgde zij, was ik hevig geschrokken.

Het angstzweet stond mij op het voorhoofd.

Mijn hart klopte snel en hoorbaar.

Half opgericht, staarde ik naar het donkere en onbeweeglijke schaduwbeeld.

Zo zat ik geruime tijd met bevende leden, tot alles om mij heen begon te draaien en ik bewusteloos neerzank.

Toen ik bijkwam, was de schaduw verdwenen.

Ik belde en Alice verscheen.

Heb je niets gehoord? vroeg ik.

Verschrikt snelde het meisje, dat nog slaapdronken was, naar de aangrenzende kamer.

— Onmogelijk, antwoordde zij, de sleutel steekt aan de binnenkant in het slot.

Aangegrepen door een angstig voor gevoel, stapte ik mijn bed uit en snelde naar het kastje aan de muur, dat ik altijd gesloten houd en wie zal mijn ontzetting beschrijven, toen ik zag dat uit mijn juwelenkistje, dat daarin stond, het diamanten collier gestolen was?

De vriendin van Lord Orvis had, terwijl zij sprak, Raffles met zich naar het boudoir getrokken en nu stonden zij alle twee voor het kastje naast het bed.

Raffles onderzocht het nauwkeurig.

— Uw schatkamertje is, zoals ik zie, weer gesloten, zei hij. Als ik een politiebeampte of een detective was, zou ik u daarover ernstig moeten berispen.

Men moet voorwerpen, waaraan misdadigers zich hebben vergrepen, zoveel mogelijk in dezelfde toestand laten,

waarin men ze vond, om het onderzoek gemakkelijker te maken.

— Dat is best mogelijk, zei Flora, maar in mijn angst sloot ik het kastje dadelijk en plaatste, zoals gij ziet, zelfs deze ijzeren stang ervoor, opdat mij tenminste het andere sieraad dat naast het briljante halssnoer in het juwelenkistje lag, niet ontstolen kon worden.

— Wat? riep Raffles verbaasd uit, dit tweede sieraad heeft de inbreker, in wie ook ik Lord Melrose vermoed, onaan-geroerd gelaten?

— Inderdaad, zei Miss Flora, terwijl de tranen in haar ogen kwamen.

Het was hem waarschijnlijk niet de moeite waard, een vervalst stuk te stelen.

— Vervalst? zei Raffles. Wilt gij u wat duidelijker uitdrukken?

— Het is een imitatie van het gestolen sieraad, zei zij opgewonden. De schurkachtige Lord vond het, hoewel het een kunstwerk is, blijkbaar beneden zijn waardigheid om het mee te nemen.

De echte parels en briljanten van het halssnoer zijn hem waarschijnlijk voldoende. Dezen vertegenwoordigen, volgens Lord Orvis, een waarde van minstens vijfduizend pond sterling.

— Dat is geen kleinigheid, riep Raffles uit. Ik ben zeer nieuwsgierig, het nagebootste halssnoer te zien.

Werkelijk, Miss Flora, dit is van zeer groot belang, als ik u het collier terug moet bezorgen, dien ik eerst te weten, hoe het er heeft uitgezien.

— Zeker, Mr Mackenzie, zei het meisje, ik zal gaarne uw verzoek inwilligen.

Zij opende bij die woorden het slot van de ijzeren stang en van het kastje, waarna zij met bevende handen naar het juwelenkistje greep, dat op de onderste van de twee planken stond.

Toen zij dit er uit had genomen en op de tafel had gezet, die verlicht werd door de laagstaande namiddagzon, zag Raffles bij de eerste aanblik, dat alleen een geslepen jongen, die het handwerk verstond, hierin de hand kon hebben gehad.

Het juwelenkistje, dat nog gesloten was, was namelijk door de dief geopend

door op geslepen manier de stift uit de scharnieren te schuiven.

Hoe interessant dit ook voor Raffles was, op dit oogenblik stelde hij nog meer belang in het nagemaakte collier in het kistje.

Hij tilde daarom het deksel op en toen het biezonder kunstig nagebootste halssnoer op het zijden kussen voor hem lag, kon men zien, dat hij verbaasd was.

Met het kistje in de hand begaf hij zich naar het venster, om het in het daglicht te bekijken, althans dat dacht de bestolen dame. Zij wist natuurlijk niet dat bij het zien van dit halssnoer Raffles, die anders toch werkelijk zijn gelaatsspieren in bedwang had, zich bijna een kreet van verrassing had laten ontvallen.

In de eerste plaats had hij onmiddellijk gezien, dat de dief zich had vergist. Dat dit collier echt was en dat Miss Flora zich zonder twijfel vergiste, als zij het voor imitatie hield.

Van nog iets anders was hij overtuigd geworden, en die overtuiging riep hem plotseling zijn jeugd voor de geest:

Dit halssnoer, dat daar voor hem lag, behoorde niet, zoals Lord Orvis zijn minnares had verteld, tot de familiestukken van zijn voorvaderen, maar tot die van de familie Lister!

Ongetwijfeld. Dit was het heiligdom, dat gedurende eeuwen door de familie Lister was bewaard als aandelen aan een edele, reeds lang overleden stammoeder van vorstelijke bloede.

Het had hun toebehoord tot de noodlottige dag, waarop de Ierse Lord Raynald Lister uit Kildare hun hele vermogen, benevens al hun goederen afhandig had gemaakt en zich ook dit briljante halssnoer had toegeëigend.

Van deze bedrieger had ongetwijfeld een lid van de familie Orvis, die waarschijnlijk tot de intieme vrienden van de valse lord Raynald Lister behoorde, het op de een of andere manier verkregen.

Niet eenmaal, maar bij meerdere feestelijke gelegenheden had de grootmoeder van Lord Edward Lister het

kleinood van onschatbare waarde gedragen; de schitterende glans van de kostbare parels en diamanten waren indertijd op het schilderij weergegeven, dat met het kasteel te Kildare in vlammen was opgegaan.

En nu lag het daar voor hem in zijn volle, schitterende pracht... het dierbare souvenir van de Indische prinses, zijn hoog vereerde grootmoeder.

Weemoed en ontroering vervulden het hart van Lord Lister en hij had al zijn door jarenlange oefening verkregen zelfbeheersing nodig om de gevoelens niet te verraden, die hem bestormden.

Het gelukte hem inderdaad, aan zijn gelaat slechts een uitdrukking van verbazing en bewondering te geven.

Geen enkele trek op zijn gelaat deed vermoeden, wat er in hem omging en dat hij de vergissing van Miss Flora direct had gezien.

— Inderdaad, het is een prachtige nabootsing, zei hij, het halssnoer uit het kistje nemend en de stenen, die biezonder kunstig waren geslepen, nauwkeurig bekeek.

Hoe mooi moet het echte collier geweest zijn. Inderdaad, het is een zwaar verlies, dat gij en Lord Orvis hierdoor hebt geleden.

Die Lord Melrose moet een geslepen schurk zijn, anders zou hij zich niet hebben vergrepen aan een voorwerp, waarvan het spoor zo gemakkelijk te volgen is. Ik begin mij ongerust te maken over het verdere lot van het gestolen halssnoer.

— Waarom, Mr. Mackenzie? vroeg Flora angstig.

— Omdat ik honderd tegen een zou durven verwedden, dat Melrose alles in het werk zal stellen, om de parels en diamanten van het collier van de hand te doen.

Gij zult het collier misschien nooit in zijn oorspronkelijke vorm terugzien.

Er moet zo snel mogelijk opgetreden worden om de brutale schurk te pakken te krijgen en hem te beletten de stenen los te breken en te verkopen.

Ik moet onmiddellijk zijn spoor volgen, opdat ik dit met enige kans op suc-

ces kan doen. Het is niet alleen nodig, dat ik dit valse sieraad voorlopig in mijn bezit houd, maar ik moet ook omtrent de persoonlijkheid en de betrekkingen van de zogenaamde Lord Melrose iets meer van u horen dan datgene dat gij mij hebt meegedeeld.

Zonder te letten op het ontstelde gelaat van Miss Flora, die zeer verschrikt bleek te zijn, toen hij het etui met het collier in de borstzak van zijn jas wegborg, alsof dit van zelf sprak, verliet Raffles het boudoir, ging zitten op een divan en verzocht de vriendin van Lord Orvis eveneens plaats te nemen.

— Ziezo, zei hij, nu kunnen wij eens praten. Vertel mij nu openhartig alles wat gij omtrent Melrose weet en ook, hoe gij aan de prachtige nabootsing van het collier zijt gekomen.

Dit laatste wil ik vooral gaarne het eerst weten.

Voor alles echter: wonen de juweliërs, die de imitatie hebben vervaardigd, hier in Londen?

— Zeker, zei het meisje.

— Hun naam is? vroeg Raffles.

— Peperling en Glanmore, Leadenhallstreet.

Een ironisch glimlachje gleed over het gelaat van Raffles.

— Om welke reden, Miss Flora, werd er een duplicaat gemaakt van het prachtige kleinood?

— Dat is in weinig woorden te zeggen, zei Flora. Mijn vriend, Lord Orvis, had mij een beetje krap gehouden in de laatste tijd... ik had dringend geld nodig voor nieuwe toiletten... en daar hij op reis was, moest ik mij zelf zien te helpen.

Daarom beleende ik... op aanraden van Lord Melrose, die onmiddellijk na het vertrek van Lord Orvis zijn eerste visite bij mij maakte... het echte sieraad, om daarop een zeker bedrag... driehonderd pond sterling... te lenen.

Tegelijkertijd liet ik bij de firma Peperling en Glanmore een namaaksel vervaardigen van het collier.

Het was altijd mogelijk, dat Lord Orvis eerder terugkwam dan ik dacht.

Met het namaaksieraad kon ik hem zolang bedriegen, tot ik in staat zou

zijn, het echte halssnoer terug te halen.

— Ik begrijp het, zei Raffles met een glimlach. Het was misschien wel wat onvoorzichtig van u, Miss Flora, om Lord Melrose het halssnoer te laten zien.

— Hij kwam mij geheel onverwacht bezoeken, toen ik er mij reeds mee had getooid om naar de opera te gaan, zei Flora. Hij was er natuurlijk verrukt over en prees zijn oude vriend Lord Orvis vol geestdrift, omdat deze als een gentleman zijn uitverkorene zulk een kostbaar geschenk had geschonken.

— Raadde Melrose u aan, het halssnoer juist bij Peperling en Glanmore te belenen en om bij die firma de imitatie te bestellen? vroeg Raffles.

— Mr Mackenzie, zei Flora, hij beval mij deze firma aan als een van de meest betrouwbaarste van Londen. Daar ik u, helaas, op het ogenblik zelf niet uit de verlegenheid kan helpen, zei een der firmanten, zal ik u tenminste een juweliërsfirma aanbevelen, die solide is en die in elk geval discreet zal blijven. Ik werd daarin niet teleurgesteld, want de firma bediende mij correct en beleefd.

— Onder deze omstandigheden hebt gij u dus zeer verplicht gevoeld tegenover Lord Melrose? vroeg hij enigszins ironisch.

— Ik kan het niet ontkennen, zei Flora blozend. Niet alleen om zijn goede raad. Ik was hem ook dankbaar, dat hij mij gedurende enige weken hielp de verveling te verdrijven, die ik natuurlijk moest gevoelen vanwege de afwezigheid van Lord Orvis.

— Zeer begrijpelijk. Later verloor Lord Melrose zeker uw sympathie? informeerde Raffles.

— Dat is zo, Mr Mackenzie. Ik begon hem langzamerhand te wantrouwen en ik had vooral in de laatste tijd het gevoel, dat hij mij, misschien op verzoek van Lord Orvis, die zeer jaloers en wantrouwend is, in stilte gadesloeg en tot dat doel zelfs in de nacht om ons huis zwierf.

Ik was echter zeer ontsteld, toen hij verleden donderdag op hetzelfde ogenblik, waarop ik, nadat ik een bedrag aan geld van Lord Orvis had ontvan-

gen, het diamanten halssnoer had ingelost, en tegelijk met mij voor de winkel van Peperling en Glanmore stond, welke ontmoeting, naar hij zei, geheel toevallig was.

— Toen ging hij zeker met u mee naar huis? vroeg Raffles.

— Inderdaad, hij ging mee. Hij liet zich niet door mij afschepen.

Onder voorwendsel, dat hij bij zijn laatste bezoek in mijn huis een wandelstok had vergeten mee te nemen, volgde hij mij, zonder een uitnodiging af te wachten en nodigde zichzelf uit om te blijven.

Raffles begon luidkeels te lachen.

— Dat is werkelijk kostelijk, zei hij vrolijk. Zijn Lordschap was er nu natuurlijk ook getuige van, toen gij het halssnoer in het muurkastje wegsloot en bij het nagemaakte legde?

— Ook dit kan ik niet ontkennen, zei Miss Flora verlegen. Ik hield hem toen nog niet voor een dief en inbreker. Bovendien zei hij diezelfde avond, Londen misschien jarenlang te moeten verlaten en terug te moeten keren naar zijn vaderland Amerika.

Hij nam reeds korte tijd daarna afscheid van mij, de hartelijke groeten achterlatend voor zijn oude vriend Lord Orvis.

— Geloofde gij werkelijk, dat deze man, tegen wie gij reeds een zeker wantrouwen koesterde, zijn woord zou houden en werkelijk op reis zou gaan? vroeg Raffles ironisch.

— Zo is het, Mr Mackenzie. Ik was ervan overtuigd, zei het meisje.

— Dan verbaast het mij inderdaad zeer, dat gij gisternacht onmiddellijk aan hem dacht, toen gij plotseling de schaduw op de vloer zag vallen.

— Ik weet zelf niet, hoe ik daartoe kwam, Mr Mackenzie, zei Flora op zachte toon. De omtrekken van de mantel waren het in elk geval niet alleen, hetgeen mij dadelijk aan Lord Melrose deed denken.

Het was eigenlijk meer een instinctief gevoel, dat in mij opkwam en dat mij de gedachte ingaf: Deze Lord Melrose is geen vroegere vriend van Lord Orvis en evenmin een detective, die hem

heeft verzocht, je te bespioneren. Het is een gemene misdadiger.

— Dergelijke vermoedens bedriegen ons zelden, zei Raffles met een glimlachje. Nietwaar, Madame, nu wilt gij mij zeker wel zo'n beetje de hele persoonlijkheid beschrijven van Lord Melrose, die 's nachts in de huizen van zijn oude vrienden rondsluip, om hen op zulk een gemene en sluwe wijze te bestelen?

Hoe ziet de vent er eigenlijk uit?

Is hij, als hij overdag als een wezen van bloed en vlees te midden van zijn medemenschen rondloopt, groot of klein? Waar woonde hij hier in Londen?

Raffles kreeg echter geen antwoord op al deze vragen.

Hij had nauwelijks uitgesproken of Miss Flora greep hem in de grootste opwindning bij een arm en fluisterde bevend:

— Om Godswil, zwijg. Als ik mij niet vergis, hoorde ik daar juist de stem van Lord Melrose in de corridor.

Raffles stond bliksemsnel op.

— Werkelijk? vroeg hij en wreef zich vergenoegd in de handen. Dat kan niet beter treffen. Nu zal ik die Lord Melrose meteen persoonlijk leren kennen. Maar neen... mompelde hij nadenkend. Voorlopig zal en mag hij nog niets van mij weten.

Good bye, madame. Ik ga er van door. Ik zal mij verbergen achter die gordijnen van de nis bij de deur naar de gang.

Daar zal ik gemakkelijk kunnen horen, wat de bezoeker u te zeggen heeft.

Wees niet bang, Miss Flora, gij moet zo vriendelijk en onbevangen mogelijk zijn.

Reeds op het volgende oogenblik, voor er op de deur werd geklopt, had Raffles zich in de nis verborgen, die reeds eerder zijn aandacht had getrokken, omdat daarin een meesterlijk uitgevoerd beeld van de Venus van Milo stond en als het ware nieuwsgierig tussen de draperieën, die voor de nis hingen, doorkeek.

HOOFDSTUK III

EEN HANDLANGER VAN DE POLITIE IN VERLEGENHEID

Enige oogenblikken daarna overschreed een magere heer, die als dandy was gekleed en wiens gelaatstreken een hatelijke, loerende uitdrukking hadden, de drempel van de kamer.

De Grote Onbekende, die onmiddellijk de draperieën van de nis had dicht geschoven, zodat hij geheel daarachter verborgen was, had zich bijna verraden door een kreet van verbazing bij het zien van de bezoeker.

Als hij zich niet vergiste, was deze niemand anders dan een van de misdadigers, die door de politie van de grote steden worden gebruikt, om tegen een karige beloning spionnendiensten te verrichten onder hun vroegere collega's en

die daarom er altijd op uit zijn, hun inkomsten te vergroten door hun vroeger beroep uit te oefenen.

Hij herinnerde zich onmiddellijk, Lord Melrose meermalen te hebben gezien in gezelschap van de alom bekende detective en privé secretaris van hoofdinspecteur Baxter.

Zijn vermoeden, dat alleen hij de dief kon zijn geweest, werd nog sterker bij het zien van die persoon.

— Als die vent niet een handlanger van de politie is en een werktuig van mijn vriend Baxter van Scotland Yard, dacht hij, laat ik mij opknopen. Deze schurk, in wie men met één enkele oogopslag de vroegere misdadiger herkent,

speelt een dubbele rol.

Ik zou er een eed op durven doen, dat hij in dienst is van hoofdinspecteur Baxter, en de opdracht heeft, de helersfirma Peperling en Glanmore in het oog te houden, terwijl hij tevens door dezelfde firma is aangenomen, om het kostbare diamanten halssnoer, dat, God zij dank, tijdig in mijn bezit kwam, tegen een zekere beloning van Miss Flora te stelen en weer in handen te brengen van deze juweliersfirma.

Ik ben werkelijk zeer benieuwd, wat deze stommeling, die ondanks zijn handigheid als inbreker geen briljanten van glas kan onderscheiden, zal doen om Miss Flora het echte collier afhandig te maken, dat hij gisteren nacht in het muurkastje heeft laten liggen.

Intussen had de vriendin van Lord Orvis Lord Melrose uitgenodigd, tegenover haar plaats te nemen.

Zij schoof daartoe een stoel bij en ging zelf op de divan zitten, zodat Lord Melrose met zijn rug naar de nis gewend zat, waarin Raffles zich verborgen had. Deze kon aldus niet alleen alles horen, maar ook zien.

— Gij verstaat de kunst om iemand te verrassen, waarde vriend, zei Miss Flora tot haar bezoeker met een glimlach.

Een paar dagen geleden naamt gij plechtig afscheid voor jaren en nu reeds weer uw aangenaam bezoek.

Hebt gij misschien op uw overvaart naar Amerika schipbreuk geleden? Of was uw verlangen naar Londen zo sterk?

— Het spijt mij inderdaad zeer, niet eveneens op schertsende toon te kunnen antwoorden, zei Lord Melrose. De reden, waarom gij mij hier ziet, is helaas een andere dan gij vermoedt.

— Gij doet mij schrikken, zei Miss Flora, terwijl zij haar blik vol verwachting op de bezoeker richtte. Het klinkt alsof gij mij een slechte tijding brengt.

— Dat is inderdaad het geval, zei de bezoeker. Ik was het Kanaal nog niet gepasseerd, toen ik tot mijn verbazing gisterenmiddag op zee door een marcognigram onmiddellijk naar Londen werd teruggeroepen.

Ik gaf dadelijk gehoor aan deze op-

roep en liet mij ter hoogte van Brighton aan land zetten, om zo snel mogelijk hierheen te reizen.

De naam van de afzender van het telegram had mij namelijk het vermoeden doen opvatten, dat mijn terugkomst misschien in verband stond met u.

— Met mij? riep zij met onverholen verbazing uit.

— Ja, vervolgde Lord Melrose, een doordringende blik werpend op zijn buurvrouw. De afzender van het telegram was de heer Dan Peperling, de vertegenwoordiger van de firma Peperling en Glanmore in de Leadenhall Street.

— Wat heb ik met die firma te maken? riep Miss Flora verbaasd uit, terwijl zij haar ogen niet neersloeg voor die van Lord Melrose.

Nadat ik donderdag het mij geleende bedrag met rente heb terugbetaald aan Peperling en Glanmore, heb ik niets meer te maken gehad met die firma.

— Dat zoudt gij met het volste recht kunnen beweren, als uw betaling geheel correct was geweest, zei Lord Melrose de schouders ophalend en vervolgend:

— Dit was, helaas, echter het geval niet.

— Wat wilt gij met die voor mij raadselachtige woorden zeggen? riep Miss Flora boos uit. Betekent dat misschien, dat ik de van mij terugverlangde geldsom niet geheel heb betaald?

— O neen, zei Lord Melrose met een glimlach, terwijl hij uit zijn stoel opstond. Gij hebt het bedrag wel terugbetaald, maar het bankpapier, waarmee gij het verschuldigde hebt voldaan was, volgens de verklaring van Peperling, vals.

— Wat? Zou ik met valse banknoten hebben betaald? riep Miss Flora woedend.

Weet gij wel, dat gij daar een zware belediging uitspreekt tegen mij en tegen Lord Orvis, die volgens uw herhaalde verzekeringen de beste vriend uit uw jeugd is.

De banknoten waren van hem afkomstig. Hij heeft ze mij per aangetekende brief uit Biarritz toegezonden.

Maak u toch niet zo belachelijk, Lord Melrose. Hoe kunt gij u dergelijke nonsens door Peperling laten wijsmaken en er ook maar één ogenblik aan geloven?

Bovendien, waarom treedt juist gij op als advocaat voor die man?

— Hebt gij dan vergeten, Miss Flora, dat ik het was, die u met hem in kennis bracht en de geldlening voor u in orde bracht? zei Lord Melrose boos. Ik moet u eerlijk bekennen, dat deze geschiedenis met de banknoten mij zeer onaangenaam is.

Ik ben in zekere zin bij de firma Peperling en Glanmore borg gebleven voor u en nu betaalt gij mij op deze manier.

Weet gij, wat Peperling beweert?

Hij zwerft bij hoog en laag, dat de bankbiljetten, die gij hem hebt gegeven, niet meer of minder zijn dan... gestolen bankbiljetten, waarvan de nummers bekend zijn.

Lord Orvis heeft ze misschien tegen een tiende van de waarde van de een of andere schurk gekocht.

Het is ook best mogelijk, dat hij er zelf in gelopen is, maar in geen geval heeft Peperling er zin in die witte en grijze stukjes papier als waardevol te erkennen en aan te nemen.

— En alleen om mij dit mee te delen, zijt gij teruggekomen? vroeg Miss Flora verontwaardigd.

— Neen, niet alleen daarom. Men heeft mij ook opgedragen, u een schikking voor te stellen met de firma Peperling en Glanmore. Luister:

Peperling verlangt van u de onmiddellijke uitbetaling van het u geleende geldbedrag met de rente in echte banknoten, of, als gij hiertoe niet in staat mocht zijn, teruggave van het briljanten halssnoer, dat de firma zolang onder haar berusting zal houden, tot de uitbetaling, waarop zij het volste recht heeft, door u is geschied.

De achter het gordijn verborgen Grote Onbekende had bij deze woorden van de zogenaamde Lord bijna zijn zelfbeheersing verloren.

De afzetterij van die vent, die nu duidelijk verraadde, dat hij met de juwelierfirma onder een hoedje speelde,

amuseerde hem eigenlijk meer, dan dat zij hem boos maakte.

Het liefst had Raffles hardop gelachen.

Snel en onhoorbaar sloeg hij de twee gordijnen, waarachter hij verborgen was, uit elkaar en stak er zijn hoofd een kort ogenblik door om de attentie te trekken van Miss Flora, die zo door de schurk in het nauw was gebracht.

Hij had de voldoening, dat het meisje hem dadelijk zag.

Zij glimlachte, zonder dat Lord Orvis er iets van merkte, hem heimelijk toe en begreep ook de bedoeling van haar geheime bondgenoot, die haar beduidde, zich in geen geval door de afperser te laten dwingen, maar hem rustig zijn gang te laten gaan en de schijn aan te nemen, alsof zij volkomen geloof sloeg aan zijn bedrog.

Zij deed alsof zij erg geschrokken was.

— Als ik nu niet inga op de condities, die Peperling mij stelt? vroeg zij angstig.

— Dan zal Peperling dadelijk u en Lord Orvis gerechtelijk laten vervolgen, zei Lord Melrose.

— Om 's hemels wil, riep het meisje uit, zover mag het tot geen enkele prijs komen. Ik zou sterven, als Peperling zijn bedreiging ten uitvoer bracht. Wij moeten aan geld zien te komen.

— Zeer juist, maar zijt gij werkelijk niet in het bezit van het benodigde bedrag? vroeg Lord Melrose.

Miss Flora wrong wanhopig de handen.

— Ik heb alleen nog het pakket banknoten, waarvan ik betaalde, zei zij mismoedig, maar daar zij, volgens beweren van de juwelier, vals zijn, zal ik er niets aan hebben.

— Wij zouden ze in elk geval nauwkeurig kunnen onderzoeken, stelde Lord Melrose voor. Misschien is de rest van het geld, dat gij in het muurkastje van uw boudoir hebt geborgen, goed.

— Dat geve de Hemel, zei Flora met een zucht.

Het zou ontzettend zijn, als ik gedwongen was, het briljanten halssnoer bij Peperling en Glanmore te depone-

ren. Dit briljanten halssnoer...

Een wenk van Raffles, die zijn hand waarschuwend door de portière stak, deed haar zwijgen.

— Kom, zei zij, wij zullen naar het boudoir gaan en de banknoten onderzoeken. Ik houd ze zelfs nu nog niet voor vals.

Lord Orvis is in geldzaken veel te seuer, om zich door de een of andere oplichter vals of gestolen bankpapier in handen te laten stoppen.

En dat de vriend uit uw jeugd een vervalser van papiergeld of iets dergelijks zou zijn, zult gij, Lord Melrose, zeker allerminst vermoeden?

— Ik bid u, wat een vraag, riep Lord Melrose verontwaardigd uit, terwijl hij Miss Flora in haar kamer volgde.

— Wie weet door welk toeval die vervloekte banknoten, waarmee gij Peperling hebt betaald, in het bezit van mijn vriend zijn gekomen. Hij heeft er waarschijnlijk niets van gemerkt.

Met nauwelijks bedwongen ongeduld zag Lord Melrose, hoe Miss Flora het muurkastje opende en er een pakje papiergeld, dat in het bovenste vak lag, uitnam.

Met bevende handen greep hij ernaar en nam haar met geweld de banknoten af, welke Flora hem met tegenzin overhandigde.

Het waren allen biljetten van duizend pond sterling.

Zij vertegenwoordigden een niet onbeduidend bedrag.

Hij ging naar het venster en begon ze daar een voor een te bekijken, in de eerste plaats om te zien, hoe hoog het totale bedrag was, waarna hij de bankbiljetten stuk voor stuk aan een nauwkeurig onderzoek onderwierp.

Hij was hiermede zo druk bezig, dat het aan zijn aandacht ontging, dat Raffles, om hem niet uit het oog te verliezen, met onhoorbare stappen uit zijn schuilhoek te voorschijn kwam en naast de deur van het boudoir bleef staan.

Vandaar kon hij elke beweging van de schurk en van Miss Flora volgen, zonder zelf gevaar te lopen door hem te worden gezien.

Lord Melrose was nu klaar met het

onderzoek der bankbiljetten en haalde zijn schouders op.

— Een noodlottige geschiedenis, zei hij op deelnemende toon tot Miss Flora. Hoe moeilijk het mij ook valt, toch moet ik u mededelen, dat deze bankbiljetten vervalst zijn.

— Onmogelijk, riep Miss Flora op ongelovige toon uit en wilde de bankbiljetten uit de hand van Lord Melrose trekken. Ik zal deze bankbiljetten nog door iemand anders laten onderzoeken. Dan zal wel blijken, dat gij ongelijk hebt.

— Onder geen enkele voorwaarde zal ik dit toelaten, zei Lord Melrose, het pakket bankpapier in zijn zak stekend.

Gij zoudt niet alleen Lord Orvis, maar ook uzelf in het verderf storten. Gij zoudt beiden verdacht worden, tot een bende valse munters te behoren, vooral als Peperling zijn bedreiging ten uitvoer bracht, om u gerechtelijk te laten vervolgen.

— Lord Melrose, riep Miss Flora ongerust uit. Gij wilt toch het geld, dat op het ogenblik mijn gehele vermogen uitmaakt, niet onder uw berusting houden?

— De hemel beware mij, riep hij uit, zodra ik buiten op een stil plekje ben gekomen, verscheur ik deze bankbiljetten in kleine stukjes en geef ze prijs aan de wind. Misschien gooi ik ze wel in de Theems of verbrand ze, opdat de corpora delecti zo snel mogelijk worden vernietigd en uit de wereld verdwijnen.

Miss Flora vroeg met een snelle blik raad aan Mr Mackenzie, die zij bij de deur van haar boudoir vermoedde. Zij was verwonderd, toen Raffles haar door een handbeweging te kennen gaf, dat zij zich in de maatregelen, welke Lord Melrose wilde nemen, moest schikken. Haar stem beefde van nervositeit, toen zij zei:

— Inderdaad, mylord, gij oefent voogdij over mij uit op een manier, die ik mij niet langer kan laten welgevalen.

Als gij u nu eens vergist, wat betreft de bankbiljetten?

— Dat is absoluut onmogelijk, miss Flora, zei Melrose. Bedenk eens, hoeveel banknoten door mijn handen zijn ge-

gaan; geloof mij, als ik zeg, dat ik enkel uw belang wens.

— Wat moet ik nu beginnen? riep Miss Flora uit. Ik heb het geld nodig, ik zei u reeds dat dit geld mijn gehele vermogen uitmaakt.

— Gij moet de moed niet verliezen. Wij zullen wel raad zien te schaffen. Het briljanten halssnoer, ik bedoel natuurlijk het echte, is immers zo waardevol, dat Peperling er u ongetwijfeld een zeer aanzienlijk bedrag op zal voorschieten, als gij het hem door mijn bemiddeling toezendt.

Gij moet door deze zure appel heen bijten en voor de dag komen met het sieraad.

Hij was bij die woorden het muurkastje genaderd en keek er met onrustige blikken in.

Hij had het juwelenkistje ontdekt en ging een stap achteruit van schrik.

Zelfs een zeer naïef toeschouwer moest merken, dat die schrik niet gemeend, doch slechts aanstellerij van hem was.

— Om 's hemels wil, riep hij, wat moet ik daarvan denken? Hebt gij reeds bemerkt, wat er met het kistje is gebeurd?

Het maakt de indruk, alsof hier een inbreker aan het werk is geweest. Kijk eens hier, de scharnieren aan de achterzijde zijn losgemaakt, zij hangen alleen nog los aan het hout.

De stiften zijn eruit geschoven.

Met een bevende hand tilde hij het kistje op en opende het deksel.

Nu veranderde zijn aanstellerij, in werkelijkheid, hij schrok geweldig, toen hij in het kistje keek en er letterlijk niets in vond.

Hij greep Miss Flora's pols zo stevig vast, dat zij een kreet van pijn niet kon onderdrukken.

— Waar zijn de twee colliers? Waar is het echte briljanten halssnoer?

Een honend antwoord lag het meisje reeds op de tong.

Zij wist zich echter te beheersen.

— Ik weet het niet, zei zij onverschillig, Lord Melrose met een doordringende blik aankijkend. Het is gestolen.

— En het valse collier? Is dat ook

weg? vroeg Lord Melrose dringend. Hij wist, dat het collier, dat hij als zijnde vals had laten liggen, het echte was geweest.

— Het namaak-collier? vroeg Miss Flora met nadruk. Dat bevindt zich in de handen van een man, die naar ik hoop, de dief van het echte collier zal vinden en mij dit terug zal brengen.

Lord Melrose werd bleek.

— Wie is die man? riep hij, vol aandacht aan Miss Flora's lippen hangend.

Hij hoorde het zacht snorrende geluid niet, dat uit de andere kamer scheen te komen, dat aan Miss Flora's aandacht niet ontging.

— Ik ken hem alleen bij naam, zei zij, haar schouders ophalend.

— Wat, riep Lord Melrose uit. Kent gij de man niet, die gij een dergelijk stuk van grote waarde hebt toevertrouwd? Die gij belast met een dergelijke aangelegenheid? Heeft hij zich niet op voldoende wijze aan u bekend gemaakt?

— Neen, mylord, waarom zou hij dat gedaan hebben? Ik vertrouwde hem op zijn eerlijk gelaat; het was mij voldoende, dat hij zich aan mij voorstelde als Mr Mackenzie.

— Mylady, ik vrees, dat gij in handen zijt gevallen van een bedrieger, riep Lord Melrose uit.

Daarna begon hij te lachen.

— Ach, riep hij uit, zich met de hand tegen het voorhoofd slaande, nu gaat mij ineens een licht op. Gij zijt het geweest, die de advertentie in de Times hebt geplaatst?

Gij, Mylady, die direct in relatie wens te te treden met een energiek persoon, die de behandeling op zich zou willen nemen van een moeilijke taak, waaraan misschien gevaar verbonden zou zijn?

— Ik kan het niet ontkennen, zei Miss Flora droogjes.

— Wanneer is die energieke persoon hier geweest?

— Dat kan ik niet op de minuut af zeggen.

— Dan kan ik uw geheugen misschien te hulp komen, riep Lord Melrose uit. Door onmiskerbare angst aangegrepen, namen zijn ogen een vreemde uitdrukking aan.

— Hij is zo juist hier geweest.

Ach, Mylady, ontken het niet, kort voor ik de kamer binnenkwam, meende ik, hier iemand te horen spreken.

Ik wil die man leren kennen. Ik moet u uit de handen van een bedrieger redden.

Miss Flora beefde en was niet in staat iets te zeggen.

Welk toneel zou zich afspelen tussen de twee mannen?

Misschien kwam het zelfs tot een gevecht.

Zij, een hulpeloze vrouw, zou alleen met hen zijn.

Vooral was zij bevreesd voor Lord Melrose, wiens gehele wezen ineens was veranderd.

Zij wist, dat hij inderdaad een misdadiger, een gemene kerel was.

Haar voor gevoel had haar niet bedrogen. Niemand anders dan Lord Melrose kon de vorige nacht in de andere kamer zijn geweest.

Hij en geen ander had de diefstal gepleegd. Het was zijn schaduw geweest, die zij had gezien.

Hij haalde een revolver uit zijn zak te voorschijn.

In haar verbeelding hoorde zij reeds de schoten knallen.

Wat was dat? Wat gebeurde er?

Hij sprong naar de nis, waarin Mr Mackenzie zich had verborgen.

Miss Flora bedekte haar gelaat met twee handen.

Een seconde later moest hij haar bondgenoot ontmoeten.

Maar wat betekende die woedende uitroep van verbazing van Lord Melrose?

Zij liet haar handen zinken.

Zij meende, haar ogen niet te kunnen geloven.

In de nis, die leeg was, waarin niets was te zien van Mr Mackenzie, stond Lord Melrose met doodsbleek gelaat.

Hij staarde als wezenloos naar een visitekaartje, dat hij een ogenblik tevoren uit de hand van het beeld had genomen, waarin het was vastgeklemd.

— Hij is hier geweest? riep hij, eindelijk weer tot zichzelf komend, vol woede uit. Nu is mij alles duidelijk. Nu weet ik, wie uw collier heeft gestolen.

Ik moet dadelijk weg. Miss Flora, ik ga hem volgen en kom niet terug, voor het mij is gelukt, hem te pakken te krijgen.

Het volgende ogenblik had hij het visitekaartje op de tafel geworpen. En tot verbazing van Flora had hij zich over het marmeren beeld heengebogen en op een knopje in het voetstuk gedrukt.

Onmiddellijk daarna was hij, terwijl weer het snorrende geluid werd gehoord, dat Miss Flora zoëven al had gehoord, achter het beeld gaan staan, dat begon te draaien. Door een smalle opening in de muur, die een ogenblik zichtbaar was, was hij aan haar ogen onttrokken.

Het raadsel was nu opgelost.

Zij wist hoe de misdadiger, wiens schaduw haar de vorige nacht zoveel angst had aangejaagd, de andere kamer, die van binnen gesloten was, was binnengedrongen.

Zij wist dat haar bondgenoot, Mr Mackenzie, die zoëven nog in de nis had gestaan, ook langs deze weg was gevlucht.

Waarom had hij dit gedaan?

Waarom had hij zich niet op de schurk geworpen en hem tot teruggave van het gestolene gedwongen?

Zij stond voor een nieuw raadsel.

Zou het visitekaartje, dat de misdadiger zoëven in de handen had gehad en dat hij op de tafel had geworpen haar opheldering geven?

Bevend raapte zij het kaartje op en slaakte een kreet van verbazing.

Op het kaartje, had zij de naam gelezen: John Raffles, de geniale meesterdief, die overal werd gezocht door de politie en die nooit werd gevonden. De Grote Onbekende, over wie heel Londen sprak, die steeds opnieuw de wereldstad in rep en roer bracht. Hij was dus Mr Mackenzie geweest, die zich naar aanleiding van haar advertentie in de Times te harer beschikking had gesteld en die haar had beloofd, de dief van het halssnoer te zullen vinden.

Had hij zijn kaartje door zijn vlucht achtergelaten om haar te honen?

Was hij de dief geweest van het col-

lier, dat nog in het muurkastje was achtergebleven; was hij, zoals Lord Melrose beweerde, slechts hier gekomen om haar te bestelen?

Was zij aldus het slachtoffer geworden van twee dieven, van wie de een nog geslepen was dan de andere?

Dat was onmogelijk.

Hield niet iedereen in Londen John Raffles voor een gentleman?

Vertelde niet iedereen, dat zijn diefstallen slechts sport voor hem waren en dat hij ze alleen daarom bedreef, om rijke misdadigers te straffen en de schatten, die op oneerlijke wijze in hun bezit waren gekomen, terug te geven aan de door hen bedrogen en uitgeplunderde mensen?

Ook tegenover haar zou hij vasthouden aan zijn principes, die hem steeds tot leidraad van zijn daden dienden.

Raffles kon niet gevluucht zijn, zonder haar, al was het slechts een korte opheldering te geven van zijn handelingen.

Op het kaartje, dat zij nog steeds in haar hand vasthield, moest hij haar de oplossing van het raadsel hebben gegeven, dat haar nu bevreesd maakte en haar aan de eerlijkheid van alle mensen deed twifelen.

Vol verwachting draaide zij het visitekaartje van Raffles om en beefde van vreugde, toen zij op de achterkant met kleine letters het volgende las:

Maak u niet bezorgd, Miss Flora. Ik zal mijn woord houden. Ik zal niet alleen de handlanger van de politie, die u heeft bestolen, maar ook zijn medeplichtige te pakken krijgen en hun het gestolene afnemen. Ik zal ervoor zorgen, dat gij geen onaangenameheden krijgt met Lord Orvis.

Een der twee colliers zal beslist nog heden in uw bezit zijn en daar die twee zo verbazend veel op elkaar gelijken, zult gij in elk geval met een ervan geholpen zijn.

Maar gij moet zelf meehelpen.

Ga zo snel mogelijk naar Scotland Yard en vraag daar hoofdinspecteur Baxter te spreken. Vertel hem de diefstal van gisteravond en eis direct hulp van hem.

Zeg hem, dat Raffles hem groet en dat hij dadelijk zijn privé secretaris en de detective, die een vriend van mij is, al is het, helaas, ook op een afstand, naar Peperling en Glamore in de Leadenhallstreet stuurt.

Daar zal hij er zich van kunnen overtuigen, welk een groot domoor hij is, om handlangers te gebruiken van het soort van die edele Melrose, ten einde deze oplichters- en helersfirma te bespioneren.

Het beste zal zijn, dat gij hoofdinspecteur Baxter, dit kaartje laat zien. Het zal hem zeker een groot genoegen doen en mijn vriend Sullivan zal zijn buik vasthouden van lachen.

Met hoogachting,

J. R.

Zonder een ogenblik te aarzelen, maakte Miss Flora zich onmiddellijk gereed om uit te gaan.

Zij was vast besloten, de raad van de meesterdief op te volgen en dankte haar goed gesternte toen juist op dat ogenblik Alice, haar kamenier thuis kwam van de boodschappen, die zij had gedaan, zodat deze haar bij de bezigheid van zich te kleden, behulpzaam kon zijn.

Een half uur later was zij reeds vertrokken in een taxi, die Alice haar had moeten roepen.

HOOFDSTUK IV

EEN GESLEPEN KOOPMAN

Toen Raffles door een toevallige, enigszins onzachte aanraking met het voetstuk van de marmeren figuur in de nis de verrassende ontdekking had gedaan, dat de muur achter hem plotseling open ging, besloot hij dadelijk deze geheime uitgang te gebruiken om uit de kamer te ontvluchten.

Het gesprek tussen Lord Melrose en Miss Flora had hem de overtuiging geschonken, dat Lord Melrose inderdaad de dief van het halssnoer was en de bondgenoot van Peperling en Glanmore.

Hij moest in elk geval trachten die schurk voor te zijn en de chef van de firma nog eerder te spreken te krijgen dan Lord Melrose zelf.

Ook wilde hij Baxter, de hoofdinspecteur van Scotland Yard, ergeren.

Daarom schreef hij de in het vorige hoofdstuk vermelde boodschap aan Miss Flora op zijn visitekaartje, zonder er aan te denken, dat dit kaartje ook Lord Melrose onder de ogen kon komen.

Hij meende te mogen aannemen, dat deze niet zo dwaas zou zijn, zich ook langs de geheime weg te verwijderen, daar hij zich aldus tegenover Miss Flora zou compromitteren en haar op het idee zou brengen, dat hij de vorige nacht de nis ook had gebruikt om het boudoir binnen te sluipen en het collier te stelen.

Hoewel hij aannam dat Lord Melrose er niet het minste vermoeden van had beluisterd te worden, stelde hij toch alles in het werk om zo snel mogelijk het huis van Lord Orvis te verlaten.

Dit gelukte hem buiten verwachting goed.

Niemand zag hem, toen hij de trap afging om door een achterdeur en het park de straat te bereiken.

Onmiddellijk ging hij naar de hoek

van de Kings Road en de Sloanestreet, om zich zo spoedig mogelijk in verbinding te stellen met Charles Brand, die hem vol ongeduld verwachtte, ten einde Lord Melrose en Mr Dan Peperling, zo spoedig mogelijk te overrompelen.

Hij was ervan overtuigd, dat de handlanger van de politie met zijn adellijke naam alles in het werk zou stellen om zich onmiddellijk met de juwelier in relatie te stellen, want het tweetal zou moeten beraadslagen, welke stappen er nu gedaan moesten worden, nu hun ongetwijfeld gevaar dreigde.

Toen Raffles de bar binnenkwam, was hij aangenaam verrast, daar behalve Brand, die met zijn rug naar de deur zat en hem niet dadelijk zag, een heer te zien, die, zoals hij bij intuïtie begreep, niemand anders kon zijn dan Mr Dan Peperling.

Het scherp getekende gelaat van de vijftigjarige man met de kleine oogjes was naar hem toegewend en Raffles begreep, dat Peperling zijn handlanger, die hij naar Miss Flora had gezonden, in de onmiddellijke nabijheid van de Kings Road verwachtte.

Peperling wilde natuurlijk zo gauw mogelijk weten, wat Lord Melrose bij Miss Flora had gedaan en hoe het met het echte collier stond, dat deze in de nacht tegen het nagemaakte had verwisseld.

Raffles naderde het tafeltje van de juwelier, toen plotseling de deur achter hem werd opengetrokken.

Snel draaide hij zich om en hij schrok, toen geheel buiten adem en met hoogrood gelaat Lord Melrose over de drempel stapte.

Op hetzelfde ogenblik sprong de bejaarde heer op en riep:

— Voor den duivel, Flinsch, waar

ben je zo lang gebleven?

Bij die woorden kwam hij op de binnenkomende man toe.

Deze echter had nauwelijks Raffles gezien of hij keerde zich, als door een wesp gestoken, om, snelde de straat op en sprong in een lege taxi, die juist voorbij kwam.

In het volgende ogenblik reed hij in de auto weg.

Peperling trok dadelijk de deur open, om de vluchteling achterna te lopen, maar hij bleef met wijd geopende mond op de drempel staan, toen hij deze in snelle vaart zag verdwijnen.

Hij wist niet of hijzelf of Flinsch plotseling krankzinnig was geworden.

Zijn gelaat had inderdaad zulk een idiote uitdrukking, dat Raffles en Brand die eerst nu zijn vriend Lord Edward Lister had ontdekt, luidkeels begonnen te lachen.

Eerst toen Raffles plotseling naar hem toekwam en hem vriendschappelijk op de schouder klopte en tot hem zei:

— Stel u gerust, Mr Peperling, laat die stommeling lopen. Ik kan u veel interessanter dingen vertellen, dan gij van hem zoudt te horen krijgen, kreeg het gelaat van de juwelier een uitdrukking van grote bewondering.

— Wie... Wie zijt gij, mijnheer? stamelde hij en nam Raffles, die Brand een wenk had gegeven om hem met de oude vent alleen te laten, met een wantrouwende blik van het hoofd tot de voeten op.

— Een man van het vak, die gaarne een klant van u zou willen worden, zei Raffles. Ga mee, Mr Peperling, naar de zijkamer, daar zullen wij een glas wijn drinken; ik heb u een zeer gewichtige mededeling te doen.

Raffles bestelde twee glazen wijn en had de voldoening, dat de juwelier hem al was het dan ook aarzelend, volgde.

Nog steeds wantrouwend, ging de koopman zitten.

— Ik kan me niet herinneren, dat ik ooit het genoegen heb gehad, u te hebben ontmoet, zei hij, terwijl hij de Grote Onbekende door zijn half toegeknepen ogen aankeek.

— Dan zult gij dat genoegen nu heb-

ben, Mr Peperling, antwoordde de andere met een beminnelijk glimlachje.

— Prosit, oude heer, ik hoop dat gij er plezier van zult beleven, met John Raffles kennis te hebben gemaakt.

Raffles kon dat gerust zeggen, daar niemand hem later zou kunnen herkennen.

Peperling, die zijn wijnglas in de hand had genomen, liet het van schrik bijna vallen.

— Wat? riep hij uit, zoudt gij Raffles zijn? Praat toch geen nonsens. Dat kan iedereen wel zeggen.

— Als ik het u nu eens bewijs? vroeg Raffles.

— Bewijzen? Gij kunt mij niet voor de gek houden; houd uw praatjes maar voor u, zei Peperling.

— No, Mr Dan. Het is mij met mijn woorden al te grote ernst. Omdat ik weet, dat gij graag met mensen werkt, die zich niet met kleinigheden bemoeien en omdat ik heb gehoord, dat gij goed betaalt, ben ik naar u toe gekomen om u iets aan te bieden, waarop gij, naar ik zeer beslist weet, biezonder gesteld zijt.

— Laat eens horen, wat het is, zei de juwelier, die nog maar half overtuigd was. Voor goede waar betaal ik altijd de hoogste prijzen en beleen ze, als gij wenst, zeer goed.

— Aanstonds, Mr Peperling, zei Raffles. Eerst moet ik u in uw eigen belang en in het mijne waarschuwen tegen een handlanger, met wie gij u, zo dom mogelijk, al te zeer hebt ingelaten.

— Ik begrijp niet, wat gij wilt zeggen.

— Natuurlijk bedoel ik de vent, op wie gij hier zit te wachten en die een bezoek brengt aan Miss Flora, de vriendin van Lord Orvis.

Peperling werd bij deze woorden van Raffles zo bleek als een doek.

Vol ontzetting staarde hij de jongeman aan. Die man weet alles, dacht hij.

— Ja, ouwe heer, vervolgde Raffles glimlachend. Er dreigt groot gevaar voor je als je die vent, die zoëven vluchtte, niet onmiddellijk onschadelijk maakt.

Die man zal je, hoofdzakelijk door zijn domheid in de val brengen.

— Dom? Wat weet gij van mijn domheid? vroeg Peperling. Wat interesseert u dit alles? Mij kan het niets schelen. Ik heb met die vent niets te maken; ik weet ook van geen Miss Palmerston af of hoe gij haar zoëven noemde.

Dat alles gaat mij niets aan. Laat mij liever met rust, Mr Smith, met uw handlanger en met uw Miss Flora Palmerston.

Ik heb gelukkig nog nooit iets te maken gehad met handlangers of met beruchte vrouwen.

— Des te meer dezen echter met jou, zei Raffles met een glimlach. Het zal er op uitdraaien, dat een van die kerels je ten val brengt. En die ene heet Flinsch of noem hem mijnentwege, wat je misschien aangenamer is, Lord Melrose.

— Grote hemel. Meent gij dat, Mr Smith? riep Peperling uit, terwijl hij Raffles' arm beetpakte.

— Ik zou je toch niet voor de gek durven houden? zei Raffles. Ik zeg je alleen: neem je in acht voor Flinsch. Hij behandelt je vals. En bovendien... waar het een man betreft, die zo dom is dat hij je scherven brengt, namaak, terwijl het hem is opgedragen, een briljanten halssnoer voor je te stelen, kan je op alles voorbereid zijn.

— Grote hemel, jammerde Peperling. Ik ben een verloren man, gij weet alles, gij zult mij zeker in het ongeluk storten.

— Integendeel, ik zal u dadelijk het briljanten halssnoer, dat gij wenst te hebben, bezorgen, zei Raffles.

Ik zal mij met weinig tevreden stellen, met hoogstens een paar duizend pond sterling, want meer geeft gij toch niet. Laat ons dus maar dadelijk naar je schuilplaats gaan. Hij, die daarginds zit, gaat ook mee.

— Tot welk doel? Kunnen wij de zaak hier niet behandelen? Hebt gij het sieraad hier?

— Wilt gij het zien? vroeg Raffles. Best, maar ik geef het niet uit handen.

Raffles haalde bij deze woorden het etui met het halssnoer erin uit zijn zak, opende het en liet er de juwelier een snelle blik in werpen.

Deze uitte een kreet van verbazing.

Begerig greep hij met beide handen naar het kleinood, terwijl de hebbzucht in zijn ogen te lezen stond.

— Goed, mijnheer, riep hij opgewonden uit en stond snel op, toen Raffles het kleinood weer in zijn zak stak. Wij zullen onmiddellijk met ons drieën naar huis rijden, ik zal met Flinsch doen wat gij verkiest en u zoveel betalen, dat gij tevreden zult zijn.

— Afgesproken, Peperling, zei Raffles, ik zou niet zoveel haast maken, als ik niet begreep, dat Flinsch op je wacht.

— Daarvan kunt gij zeker zijn, zei de juwelier op vaste toon; ik heb nog verschillende dringende zaken met hem af te handelen, die allen afgedaan moeten worden.

Bovendien heeft die vent altijd geld nodig.

Zeg mij nog één ding. Mr Smith; heeft hij u bij de dame op de Kings Road gezien?

— Zelfs het puntje van mijn neus niet, zei Raffles. Daarentegen heb ik hem des te beter waargenomen en mij ervan kunnen overtuigen, dat de man volkomen onbruikbaar en gevaarlijk voor je is.

Terwijl ik bij die dame op mijn gemak het echte collier wegnam, was hij niet eens zo handig om de verdenking van zich af te wentelen, die de dame tegen hem had opgevat.

Hij praatte zoveel nonsens, dat zij al heel dom moet zijn, als zij niet heeft gemerkt, dat gij met Flinsch onder één hoedje speelt.

— Vervloekt. Als die kerel zo dom is, mompelde de juwelier met fonkelende ogen, dan is het hoog tijd, dat wij korte metten met hem maken. Kom mee, ik hoop, dat het ons zal gelukken, hem binnen een uur voor altijd de mond te stoppen.

Een ogenblik later hadden Raffles en Peperling, samen met Charles Brand, die zich op een wenk van zijn vriend bij hen had gevoegd, de bar verlaten om evenals Lord Melrose in een auto de tocht te ondernemen naar de Leadenhallstreet.

HOOFDSTUK V

VREUGDE IN SCOTLAND YARD!

De reden, waarom Lord Melrose, of beter gezegd Flinsch, zoals Peperling hem met zijn ware naam had aangeroept, zo snel uit de bar vluchtte, was zeer begrijpelijk geweest.

Daar hij Raffles op de hielen was gevolgd en deze met grote snelheid naar het huis in de Kings Road en de Sloanstreet zag lopen, had hij onmiddellijk vermoed, dat Raffles daar de bar zou binnengaan, maar er geen ogenblik aan gedacht, dat ook Mr Peperling in dat lokaal aanwezig zou zijn, want deze had beloofd, hem in zijn huis af te wachten.

Toen hij, om zich ervan te overtuigen dat Raffles in de bar was en de deur daarvan opende en in het lokaal ook de juwelier ontmoette, was een zeker vermoeden in hem opgekomen.

In zijn opwindung vermoedde hij niet, dat Peperling alleen uit ongeduld hem tot de bar was tegemoet gekomen, maar verbeelde zich, dat Peperling hem ontrouw was geworden.

Verbitterd daarover, dat hij van zijn nachtelijke rooftocht naar het huis enkel een waardeloos collier had meegebracht, zou Peperling zich nu met John Raffles, de meesterdief, in verbinding hebben gesteld en met deze een samenkomst hebben in de bar.

Vervuld van grote woede over deze handelwijze van zijn bondgenoot, kwam nu onmiddellijk het plan in hem op, Peperling en Raffles in het verderf te storten.

Nu hij in het bezit was van het pakje bankbiljetten, die tezamen een groot bedrag uitmaakten, had hij de juwelier niet meer nodig.

Het geld was voldoende om daarmee de reis over de Oceaan te maken om

aan de overzijde van het Grote Water een nieuw leven te beginnen.

Hij had er genoeg van, voor handlanger van de politie te spelen en nog zijn vroeger beroep van dief uit te oefenen.

Zo snel mogelijk moest hij uit Londen weg.

Zijn wraak op Peperling en Raffles, welke laatste hem had beetgenomen en het halssnoer voor zijn neus had weggepikt, die wraak kon hem nog voor enige dagen in Londen doen blijven.

Misschien gelukte het hem reeds heden, hen alle twee in handen van de politie te spelen. Men kon aannemen, dat Raffles de juwelier naar diens huis zou vergezellen. Daar zouden beiden door de politie-beambten overvallen worden.

Hij zou daarvoor een hoge geldsom krijgen.

Hij liet de auto, waarin hij was gaan zitten, zo snel mogelijk naar Scotland Yard rijden.

Hij beloofde de chauffeur een grote fooi, als deze hem daar zo gauw mogelijk bracht en zo reed de taxi bliksemsnel door de straten van Londen, zodat de voorbijgangers met verschrikte gezichten bleven staan om hem na te kijken.

Binnen enkele minuten was Flinsch op het bureau aangekomen en liet zich dadelijk aandienen bij hoofdinspecteur Baxter, die hij echter, tot zijn ergernis, eerst na een half uur te hebben gewacht, kon spreken.

— Zo Flinsch, begroette Baxter hem, die in een goed humeur was, omdat hij juist zijn secretaris Sullivan een vervelend werkje had opgedragen, wat voert je hierheen?

— Een prachtige zaak, zei Flinsch gewichtig.

— Staat het in verband met Peperling en Glanmore?

— Wel, hoofdinspecteur, ik hoop, dat gij over mij tevreden zult zijn.

— Vertel dan maar eens gauw, zei Baxter en beduidde door een handbeweging, dat Flinsch kon gaan zitten; hij gaf bevel, dat men hem niet mocht storen, daar hij met Mr Flinsch moest spreken.

Hij begon vol ongeduld met zijn vingers op de schrijftafel te trommelen, wachtend op hetgeen de boef te vertellen zou hebben.

— Ik moet u allereerst meedelen, dat Peperling zijn zaken in de laatste tijd enigszins heeft uitgebreid, begon Flinsch.

— Druk u alstublieft duidelijker uit, mopperde de hoofdinspecteur, spaar mij een lange inleiding.

— Mr Baxter, zei Flinsch, Peperling heeft behalve zijn winkelzaak, waarin juwelen van allerlei prijzen worden verkocht, ook een pandhuis, waar hij diamanten en sieraden in- en verkoopt en beleent. Hij kijkt daarbij niet zo heel nauw of die sieraden mogelijk ook van diefstal afkomstig zouden kunnen zijn.

— Dat wist ik, zei Baxter, schiet op met je verhaal, of is dat alles?

— Mr Baxter, gij weet, dat Peperling behalve zijn gewone bedrijf, de in- en verkoop van gestolen sieraden en andere voorwerpen, behalve in zijn winkel, waarin juwelen van allerlei soort worden verkocht, ook zaken van waarde beleent?

Nu is hij nog iets anders begonnen, zei Flinsch. Hij laat ook voorwerpen, die bij hem ter belening worden gebracht en daarna weer worden ingelost, uit de huizen van de eigenaars stelen, wanneer die zijn hebzucht hebben opgewekt en hij er een groot bedrag voor denkt te kunnen maken.

Zo kwam onlangs een dame, de vriendin van Lord Orvis, van Kings Road, die in geldverlegenheid was geraakt, bij hem met een prachtig briljanten hals-snoer, dat onder kenners minstens vijfduizend pond sterling waard was, om

daarop een bedrag te laten voorschieten.

Toevallig was ik toen juist bij hem.

Weet je, Flinsch, zei hij tot mij, toen de dame met haar geld vertrokken was, dat collier moet ik in elk geval hebben. Wil jij het voor mij zien te krijgen, als de dame het weer heeft ingelost en mee naar huis heeft genomen? Je kunt er een flinke duit aan verdienen.

Ik zei niet neen... hij merkte echter wel, dat ik het niet graag deed.

— Wat doet de vent nu?

Hij bestelt dadelijk bij een collega, volgens monster van het prachtige hals-snoer, een ander collier, dat wonderlijk veel op het echte lijkt, met de bedoeling, dat prul, dat nog bij Peperling is te vinden, aan de dame ter hand te stellen in plaats van het echte stuk, als zij dit zou komen inlossen.

Daar kwam niets van, want het nagemaakte collier kwam pas klaar, nadat de dame haar eigendom had teruggehaald.

Ondanks alles echter gaf de schurk zijn plan niet op.

Nogmaals wendde hij zich tot mij met verzoek, het zaakje klaar te spelen in het huis van de dame.

Zie je, zei hij, het is geen gevaarlijk zaakje. Voor iemand als jij kinderwerk.

Deze Miss Flora, van wie het collier is, is de vriendin van Lord Orvis, die haar vaak maandenlang alleen laat, om andere dames het hof te maken. Je kunt het werk dus gemakkelijk uitvoeren. Je bent geen nieuweling in het vak en het gaat hier om een stuk van waarde.

Ik zei weer niet neen, maar beloofde dat ik er over denken zou.

En nu, Mr Baxter, komt het voor-naamste, dat, wat u het meest zal interesseren.

Omdat ik nog steeds aarzelde en ja noch neen zei, verloor Dan Peperling plotseling zijn geduld en... wat denkt gij, wie hij in mijn plaats heeft aangenomen om het werk voor hem uit te voeren?

— Zeg het maar, Flinsch, zei Baxter.

— Gij kunt het werkelijk niet geloven... ik hield het eerst ook voor onmogelijk... niemand anders dan... Raffles, riep Flinsch uit.

De hoofdinspecteur van politie floot lang en gerekt tussen de tanden, nam zijn neus tussen duim en wijsvinger beet en keek met starende blik naar het plafond, wat altijd een teken was, dat hem iets buitengewoon interesseerde.

— Ik geloof, Flinsch, dat je mij lelijk voor de gek wil houden, klonk het eindelijk, terwijl hij opstond en de boef dreigend aankeek.

Raffles, zeg je? Raffles een handlanger van de oude Dan Peperling?

— Ik zweer het hoofdinspecteur. Raffles heeft inderdaad zijn slag al geslagen en is in het bezit van het collier en waarschijnlijk op dit ogenblik in de schuilplaats van de juwelier om zijn beloning in ontvangst te nemen.

— Hoe weet je dat alles, Flinsch? Ik wurg je, als je mij wat op de mouw wilt spelden, riep Baxter, terwijl hij de boef bij zijn schouders greep.

— Omdat ik zelf al wekenlang onder het masker van een zekere Lord Melrose, een vroegere vriend van Lord Orvis, die zich in het buitenland bevindt, in diens huis in- en uitloop, op goede voet sta met zijn vriendin en daarom op elke tijd van de dag en de nacht in haar huis de verspieder kan spelen.

Zo heb ik met eigen ogen gezien, hoe Raffles werkt.

Ik verzeker u, mijnheer de hoofdinspecteur, het is verbazend.

Een kwartier geleden had hij een ontmoeting met Peperling in de bar op de hoek van de Kings Road en de Sloanestreet en hij had het collier bij zich.

Nu zullen zij alle twee, zoals ik reeds zei, in het huis van Peperling zijn.

Het zou nu de beste gelegenheid zijn om de vogel, die gij reeds zo lang tevergeefs achtervolgt te pakken te nemen.

— Flinsch, als dat waar is, zal je vorstelijk door mij beloond worden, zei Baxter, terwijl hij de bedrieger van vreugde omhelsde.

Wij zullen ons nu dadelijk naar de Leadenhallstreet begeven. Ik ga zelf mee om met onze handigste politieambten onder uw leiding... gij weet daar het best de weg... de schuilplaats van uw vriend binnen te dringen om hem, maar vooral Raffles, voor altijd onschadelijk te maken.

Nu zie je het, Sullivan, riep Baxter het aangrenzende kantoorlokaal binnengaande, waar Sullivan schijnbaar met veel ijver, in enige dikke boeken bladerde. Heb ik niet altijd gezegd, dat wij Raffles wel eens te pakken zullen krijgen?

Vertel in korte woorden, Flinsch, van je ontdekking van die aartsschurk.

Maar neen, jij kletst te veel, wij mogen geen ogenblik meer verliezen, dus, opgelet, Sullivan:

Raffles is op dit ogenblik de compagnon en de handlanger van Peperling en werkt voor hem.

Hij bevindt zich hoogstwaarschijnlijk in diens huis in de Leadenhallstreet. Bel onmiddellijk de politiepost daar op. Het huis moet onopgemerkt van buiten af bewaakt worden, tot ik met onze jongens ben aangekomen en wij die brutale gasten hebben gearresteerd.

Sullivan echter deelde de vreugde van zijn chef niet. Hij kende Raffles wel beter. Hij begreep, dat er een mystificatie achter moest zitten, want als Peperling werkelijk een schurk was, zou hij eerder in een val zijn gelopen, dan met hem onder één hoedje te spelen.

Hij zei dit alles echter niet tot Baxter, maar bepaalde zich er toe zijn hoofd te schudden, toen hij naar de telefooncel ging, om het ontvangen bevel van Baxter ten uitvoer te brengen.

— Veel geluk, hoofdinspecteur, bromde Sullivan lachend, toen hij dat gedaan had, als gij maar niet de huid van de beer verkoopt, voor gij het beest gevangen hebt.

HOOFDSTUK VI

HET VOSSENHOL VAN DE HELER

In niet minder snelle vaart dan Flinsch reden Raffles en Brand met Dan Peperling in een auto naar het huis van deze laatste in de Leadenhallstreet.

De weg erheen was veel langer dan naar Scotland Yard, doch in weerwil daarvan kwamen zij slechts even na de aankomst van Flinsch bij Baxter, het doel van hun tocht aan.

Snelheid was voor Raffles nu de hoofdvoorwaarde, als hij de aan Miss Flora gegeven belofte wilde volbrengen en het stoutmoedige plan, dat hij ter bestraffing van Peperling en Flinsch had ontworpen, werkelijk ten uitvoer wilde brengen.

De Grote Onbekende liet de auto al op grote afstand van het ouderwetse huis van de firma Peperling en Glanmore stoppen, daar hij vreesde, dat Flinsch argwaan had gekregen tegen hem en Peperling en hem per slot van rekening geholpen door de heren van Scotland Yard voor het huis van de firma een minder aangename ontvangst zou kunnen bereiden.

Hij had er Flinsch direct van verdacht, dat deze onmiddellijk hoofdinspecteur Baxter zou gaan opzoeken, toen hij hem zo snel naar de auto zag gaan en wegrijden.

In zijn gesprek met Peperling had hij gedaan alsof hij dacht, dat Flinsch direct naar het huis van de juwelier was gereden.

Een voorgevoel zei hem, dat Flinsch die mogelijk op het kaartje, dat eigenlijk alleen voor Miss Flora bestemd was, zijn naam had gelezen en hem toen in de bar in gezelschap van Peperling had gezien, alles in het werk zou stellen om de premie te verdienen, die uitgelooft

was voor de aanhouding van de meesterdief.

— Laten we bij voorkeur niet door de gewone ingang je schuilplaats binnengaan, Mr Peperling, zei hij tot de laatstgenoemde. Je zult zonder twijfel nog wel ergens een geheime gang hebben, waardoor wij in je heiligdom, het inwendige van je privé-kantoor kunnen binnen komen.

Voorzichtigheid is de moeder van de porseleinkast. Wie weet of Flinsch niet...

— De hemel beware mij; voor hem behoeven wij niet bang te zijn. Die doet mij niets en laat mij en mijn gasten thuis ongemoeid, zei Peperling met een grijns.

Kom maar gerust mee, heren, wij zullen voor alle zekerheid een kleine, veilige en alleen aan mij bekende omweg maken en door een zijstraatje en een paar pleinen door te lopen, spoedig zijn, waar wij volkomen veilig zijn en rustig op ons gemak onze aangelegenheid kunnen bespreken.

Hij bracht zijn twee begeleiders daarna in korte tijd door een waar doolhof van donkere gangetjes en pleinen naar de achteringang van zijn huis, waarop de bovenste verdieping Peperling een kamertje tot privé-kantoor had ingericht, omdat vandaar uit zo nodig gemakkelijk over de daken van de naburige huizen gevlucht kon worden.

Een voorzichtig man, zoals Dan Peperling was, hield altijd rekening met mogelijke gebeurtenissen.

Het uitzicht uit het raam van dit hooggelegen kantoortje was zo verrassend, dat Raffles en Brand, die natuurlijk dadelijk na hun aankomst de gehele omgeving opnamen, een kreet van

verbazing ontlokten.

Men zag een onafgebroken dakenrij en talloze tuintjes, dat wil zeggen kassen met bloemen en met boompjes, die de bewoners van de bovenste verdiepingen hier en daar op de daken hadden aangebracht.

Dezen konden welliswaar niet vergeleken worden met de hangende tuinen van Semiramis, maar boden tussen de rookzuiltjes, die uit de schoorstenen van de huurkazernes omhoog stegen, en het intiemste wasgoed, dat overal op de daken aan lijnen te drogen hing, een bijzonder schilderachtige aanblik.

— Nu aan het werk, heren, aldus riep Peperling reeds na een paar minuten zijn gasten tot de werkelijkheid terug.

Laat mij het collier eens zien, Mr Raffles. Juist hier, waar het licht zo mooi naar binnen valt, wil ik me nog eens overtuigen, of het nog in dezelfde staat is als een paar dagen geleden, toen ik het nog in mijn handen had.

Raffles haalde het etui met het collier uit zijn zak en maakte het open.

Peperling nam het collier er uit, bekeek iedere briljant en iedere parel zo zorgvuldig en nauwkeurig mogelijk.

— Wat wilt ge hebben voor dat ding? vroeg hij daarna, het halssnoer weer in het etui leggend.

Maak het billijk. Ik ben een arme man en kan niet veel betalen.

— Allright, oude jongen, dat heb ik direct gedacht, ofschoon gij even tevoren in de bar zei, dat jij voor goede waar altijd de hoogste prijs betaalt, zei Raffles met een glimlach. Stel je gerust, oude vriend, ik wil er geen contant geld voor hebben. Ik was van plan het in te ruilen tegen andere sieraden, waarvan je zeker wel een grote voorraad zult hebben.

De ogen van Peperling klaarden op.

— Goed, Mr Smith, dat zullen wij doen, zei hij bereidwillig.

Dat doe ik liever. Een zakenman geeft niet graag in deze moeilijke tijd en nu het geld zo duur is, de blanke guldens uit handen.

De heren moeten mij dan echter volgen; een paar trapjes af naar mijn an-

dere kantoor, waar ik in een brandkast enige zeer mooie dingen heb liggen, die u zeker zullen bevallen.

— Goed, laat ons gaan, zei Raffles. Gauw maar en ons niet langer ophouden. Het zal bovendien nodig zijn, Charles, dat je op wacht gaat staan, opdat we veilig zijn tegen iedere overval. Ik vertrouw Flinsch niet.

Peperling begon te lachen.

— Hij zal wel oppassen, mij te verklappen, zei hij zorgeloos. Wie in zo'n glazen huisje zit als hij, gooit niet met stenen.

De vent eet uit mijn hand, dat verzeker ik u. Hij weet, dat hij bij mij altijd een veilig onderkomen vindt en staat te lang met mij in handelsrelatie, dan dat ik bang voor hem zou zijn.

Als hij komt, komt hij alleen, en dan weten we wat er met hem zal gebeuren.

Tijdens dit gesprek waren zij in het kantoor beneden aangekomen, alle twee op de tweede etage gelegen.

Peperling liep direct naar de brandkast, die in de donkerste hoek van het kantoor stond, opende deze met een sleutel, die hij in zijn zak droeg, en trok daarna een paar brede, niet zeer hoge houten dozen uit een der vakken.

Dezen bevatten alle twee een groot aantal gestolen, hem door dieven gebrachte sieraden.

In de voor ieder toegankelijke winkel, op de beneden etage, waar zijn vrouw de klanten bediende, werd slechts onbespelijk waar verkocht.

— Kijk eens hier, riep Peperling Raffles toe, terwijl hij de dozen op de tafel zette, die onder een elektrische lamp stond, zeg maar wat gij hebben wilt, bepaal maar gauw uw keus.

Ik wil met geen enkel woord hierop invloed uitoefenen, maar zal alleen zeggen, of ik met de ruiling accoord ga.

Dit zeggend haalde hij de elektrische lamp wat lager neer en sloeg de deksels van de dozen open, zodat Raffles' en Brands ogen werden verblind door een schat van kostbaarheden, die naar alle kanten vonken sproeiden.

In de ene doos werden hoofdzakelijk ringen, dasspelden, polshorloges, manchetknopen, kortom uitsluitend heren-

artikelen bewaard; in de andere sieraden voor dames.

Raffles ging tegenover Peperling aan de tafel zitten, waarop tussen hen in de dozen stonden.

Brand stond achter de stoel van zijn vriend.

— Dat zal een moeilijke keus worden, zei Raffles, de stenen vol aandacht bekijkend, ik zal niet dadelijk kunnen beslissen.

Ik geloof, dat wij bij het bekijken van al dit moois op ons gemak een sigaret kunnen roken. Zoals ik zie, zijn alle kostbaarheden van nummers voorzien, waarschijnlijk om de opmerkingen over de verkopers en vroegere eigenaars dadelijk in de boeken te kunnen opslaan, nietwaar Mr Peperling?

— Allright, Mr Smith, zei de juwelier. Het is goed dat men alle bijzonderheden thans kent van deze artikelen.

— Ik begrijp het, zei Raffles, terwijl hij een sigaret uit zijn koker nam, aanstak en de rook ervan met opzet in het gelaat blies van de tegenover hem zittende juwelier.

— Drommels, riep deze uit, gij rookt een fijn merk. Dat is een echte godengeur.

— Het zijn echte Duke of York, Carbaty, guaranteeed hand made, zei Lord Lister, terwijl hij de juwelier op verleidelijke wijze de geopende koker zo voorhield, dat de ene helft, die met een stuk of twaalf sigaretten met gouden mondstuk was gevuld, geheel onder zijn bereik kwam.

— Wilt gij ook opsteken, Mr Peperling?

— Als ik zo vrij mag zijn, zei deze en nam er een der sigaretten uit, terwijl Brand op een wenk van Raffles een brandende lucifer klaar hield om Peperling het aansteken van de sigaret zo gemakkelijk mogelijk te maken.

— Inderdaad, een heerlijk genot.

Peperling klapte met de tong, toen de sigaret brandde en hij een paar trekjes had gedaan.

— Zoiets krijgt men niet elke dag te roken.

Raffles stak nu ook Brand zijn sigarettenkoker toe en Brand nam er ook

een, maar uit een ander vakje, waarin sigaretten lagen zonder gouden mondstuk, evenals Raffles dit had gedaan.

Zij wisten waarom zij dat deden.

Weldra zaten alle drie te dampen als schoorstenen.

Met welbehagen leunde Peperling nu achterover in zijn leunstoel en inhaleerde de rook van de sigaret naar binnen, om deze daarna door zijn neus weer uit te blazen.

Raffles en Brand wierpen elkaar een veelbetekenende blik toe, om daarna met aandacht te kijken, hoe de juwelier zich verder zou gedragen.

Zij wisten alle twee goed, welke gevolgen het gebruik van de opiumsigaret reeds binnen enkele minuten voor de roker zou hebben.

Een paar trekjes van een dezer aldus geprepareerde sigaretten was voldoende om zelfs de sterkste roker volkomen te bedwelmen en gedurende enige tijd in een zware slaap te doen zinken.

De verwachte werking van het verdovingsmiddel trad met de gewone snelheid in.

Binnen twee minuten begonnen de ogen van Peperling zwaar te worden en kwam als het ware een floers voor zijn ogen; daarna vielen zijn ogen toe en de juwelier zonk, terwijl hij de sigaret uit zijn mond liet vallen, in zijn stoel achterover.

Een ogenblik later verkondigde een regelmatige ademhaling dat een zware slaap zich van hem had meester gemaakt.

— Ziezo, zei Raffles, snel van zijn stoel opstaande, nu is het tijd om tot daden over te gaan.

De brandkast is open, de sleutel steekt in het slot. Wij kunnen onze oogst naar binnenhalen.

Help mij eens, de bovenste vakken door te zoeken, Charles, dan kun je het verdere werk aan mij overlaten.

Je moet door die deur weggaan, waardoor men, naar ik geloof, in een donkere gang en daarna op een trap komt, die naar de benedenkamers van het huis voert.

Je zult daar de weg wel vinden en

hopelijk ongestoord bij de uitgang komen.

In de buurt daarvan moet je je zo verbergen, dat je de straat kunt overzien en mij dadelijk kunt waarschuwen, als er gevaar dreigt.

Snel gingen zij aan het werk en begonnen alles, wat zij in de brandkast vonden, uit te pakken.

Het eerste, wat Raffles in handen kreeg, was het namaaksel van Miss Flora, dat hij onmiddellijk met het etui bij zich stak.

Daarop ontdekten zij een aantal grootboeken en een kladboek, waarin Peperling een lijst had aangelegd van alle dieven en misdadigers, die voor hem hadden gewerkt en van wie hij gestolen goederen had gekocht.

In dit boek vonden zij ook de genummerde kleine aantekeningen betreffende de gestolen voorwerpen van waarde, welke overeenkwamen met de nummers, welke aan de bijouerieën waren bevestigd, die op de tafel lagen.

Ook het namaaksel van Miss Flora was geboekt en bij de aantekeningen stond, door Peperling zelf geschreven, duidelijk te lezen, dat Bob Flinsch het op donderdagnacht van de vorige week uit het huis van Miss Flora Palmerston in de Kings Road had gestolen.

— Neem dit kladboek, Charles, en leg het naast de geopende kistjes op de tafel, zei Raffles tot zijn vriend, sla de bladzijde op, waar de aantekening betreffende Flinsch staat vermeld en onderstreep deze met rood potlood, dat daar op de schrijftafel ligt.

Dan kunnen Flinsch en de wakkere kerels van Scotland Yard het dadelijk lezen, als zij hier mochten komen.

Ik schrijf misschien zelf nog een groet aan Baxter, als ik er de tijd voor kan vinden.

Eerst wil ik dit pakje bankpapier in mijn zak steken; wat mij betreft, kun jij er ook wel wat nemen; wij zijn dan weer voor geruime tijd van geld voorzien.

Heb ik je niet gezegd, dat de advertentie in de Times ons voordeel zou opleveren?

Ziezo, amice, nu ben jij klaar. Trek

nu je schoenen uit en sluip op je knouzen naar je observatiepost.

Zo snel mogelijk verwijderde Brand zich en was in het volgende ogenblik reeds door de deur verdwenen.

Raffles begon dadelijk daarna de lessenaar van Peperling open te breken, waarin eveneens een menigte juwelen verborgen waren en een grote stapel papiergeld lag.

Terwijl hij de briljanten onaangevoerd liet, legde hij de banknoten met een glimlach bij de anderen, waarmee hij reeds zijn jaszakken had gevuld.

Toen sloeg hij het deksel van de lessenaar weer dicht en begon op een velletje briefpapier van Peperling vlug een paar woordjes te schrijven, aan het slot met de naam Raffles ondertekend.

Zeer opvallend had hij zijn brief naast het kladboek op de tafel gelegd, toen Brand plotseling op de drempel verscheen en met een zacht psst de aandacht van zijn vriend op zich vestigde.

— Flinsch komt er aan, fluisterde hij.

— Alleen? vroeg Raffles even zacht terug.

— Ja... hij wil zich blijkbaar overtuigen of er geen onweer in de lucht zit.

— Straks slaat de bliksem in, zei Raffles met een glimlach.

Reeds het volgende ogenblik was hij naar de deur gegaan, daar hij een zacht kraken van de trap had gehoord.

— Ga jij gauw achter die antieke kast daar in de gang zitten, achter de andere, die daar tegenover staat, ga ik staan.

Zodra deze tussen ons in is, Lord Melrose, springen we op hem toe.

Als twee schaduwen snelden beiden naar hun schuilhoek en hadden zich nauwelijks achter de meubels verscholen, of reeds aan het eind van de gang dook de magere gestalte op van de handlangers van de politie.

Een ogenblik bleef hij bewegingloos staan, en luisterde ...

Niets verroerde of bewoog zich...

Geen geluid in de omgeving.

Maar toch... een gesnurk, een diep gesnurk, dat uit de hem welbekende kamer van Dan Peperling kwam.

Wat was dat? Sliep de stommeling?

Was Raffles niet bij hem... was de rijke vent alleen?

Misschien was er nog gauw wat te stelen, voor Baxter en de andere politiemannen kwamen.

Nog één ogenblik bleef Flinsch op dezelfde plaats staan en snelde daarna zo onhoorbaar als een kat de gang door naar de kamerdeur.

Vlak daarbij stonden de twee antieke kasten, die een smalle doortocht vormden, welke hij beslist moest passeren.

Wantrouwend, vertraagde hij, voor hij deze had bereikt, zijn stappen.

Hij luisterde nog eens... maar neen, behalve het gesnurk was er geen geluid te horen, dat hem verdacht voorkwam.

Verder dus. Hij riskeerde niets.

Toen, op hetzelfde ogenblik, dat hij tussen de kasten doorsloop, sprongen onhoorbaar met de snelheid van twee panters, Raffles en Brand op hem toe.

Flinsch was zo geschrokken, dat de kreet, die hij wilde slaken, op zijn lippen bestierf.

Wezenloos keek hij naar de twee man-

nen, vooral naar Raffles.

Zijn knieën knikten en bewusteloos viel hij neer.

Hij had de persoon herkend, die hij wilde vernietigen.

Onmiddellijk sleepten Raffles en Brand de bewusteloze man naar de kamer, namen hem zijn met de banknoten van Flora gevulde portefeuille uit zijn zak en zetten hem daarna tegenover de nog steeds slapende Peperling in een leunstoel.

— Ziezo, zei Raffles glimlachend, nu vormen die twee een mooie groep.

Hij had het laatste woord nauwelijks uitgesproken, of hij schrok op, daar buiten, in de gang, stappen hoorbaar werden.

Snel wenkte hij Brand en in het volgende ogenblik sloop hij met zijn vriend door de geheime deur, die uitkwam op de trap, die naar het kantoor van Peperling in de bovenste etage leidde.

Een paar seconden later hoorden zij, hoe een aantal mannen door de geopende gangdeur de kamer binnensnel-

HOOFDSTUK VII

EEN MAN, EEN MAN — EEN WOORD, EEN WOORD!

Inspecteur Sullivan zat alleen in zijn kantoor.

Zijn chef, hoofdinspecteur Baxter had hem reeds enige tijd geleden verlaten, om in gezelschap van een stuk of zes manschappen zich op weg te begeven naar de Leadenhallstreet, waar Dan Peperling zijn winkel had.

Hij glimlachte vergenoegd.

— Die zal wel wat goeds uitrichten, die goede Baxter, mompelde hij. Als die Raffles vangt, mag ik dadelijk in een sprinkhaan veranderen.

Dat gespot begint mij reeds lang te vervelen, al hoor ik er zelf ook niets van en is men zo verstandig, het alleen achter mijn rug te doen.

Ach, Baxter, ik wens je van ganser harte toe, dat je vandaag weer eens een flink stortbad zult krijgen en ein-

delijk eens van je Raffles-manie zult genezen.

Wat een dwaasheid om zich zo in te laten met zo'n nietswaardig sujet als Flinsch is.

Hij zweert bij de schurk. Het liefst zou hij hem tot gesalarieerd detective maken, om hem met mij te laten concurreren.

Wel ja, prosit. Dat ontbrak er nog maar aan...

Sullivan brak plotseling zijn monoloog af.

Een politieagent kondigde hem het bezoek aan van een dame, die de hoofdinspecteur van politie Baxter of diens plaatsvervanger beslist dadelijk wenste te spreken over een gewichtige aangelegenheid.

— Laat die dame maar binnenkomen,

zei Sullivan vrolijk. Het zal wel niets te betekenen hebben; vrouwen lopen dadelijk, bij iedere kleinigheid, naar de politie.

Deze slechte mening van de politie-secretaris over het vrouwelijk geslacht veranderde dadelijk, toen enige ogenblikken later een niet meer jeugdige dame in elegant toilet over de drempel stapte en zich aan hem voorstelde als Miss Flora Palmerston en hem daarna, zonder met een woord haar komst te verklaren, een visitekaartje ter hand stelde.

Verbaasd nam Sullivan dit kaartje in ontvangst, maar moest dadelijk lachen, toen hij op de voorzijde de naam Raffles las.

Opeens stond hij op uit zijn stoel, om aan zijn steeds groter wordende vrolijkheid lucht te geven door herhaald en nog luider te lachen.

— Hoe en waar kwam u in het bezit van dit kaartje? vroeg hij snel.

Zonder omhaal van woorden kwam Miss Flora aan zijn wens tegemoet om iets naders te vernemen. Binnen vijf minuten had zij Sullivan alles verteld.

Vergenoegd wreef deze in zijn handen.

— Dank u, ik dank u van ganser harte, zei hij met een buiging. Gij hebt de politie door de overlegging van dit kaartje een grote dienst bewezen.

Ik zal dadelijk aan het verzoek, dat Raffles, mijn vriend op een afstand, tot mij heeft gericht, met groot genoegen voldoen en mij zodra mogelijk op weg begeven naar de Leadenhallstreet.

Er zijn al enige heren van dit bureau daar naartoe gegaan, maar zij worden waarschijnlijk door Lord Melrose op schandelijke wijze gedupeerd en op een dwaalspoor geleid.

Naar ik hoop, zal de stand van zaken nu met één slag veranderen. Ik verwacht beslist, dat Raffles licht zal hebben ontstoken in de kritieke situatie en dat gij, dientengevolge weldra weer in het bezit zult zijn van uw collier.

Hij nam daarna zo snel mogelijk afscheid van Miss Flora en beloofde haar naar de Kings Road bericht te zullen zenden, **walk gevolg de inval in de Lee-**

denhallstreet had gehad.

Hij verliet het bureau nadat hij aan een collega het toezicht had overgedragen.

Met inwendig leedvermaak snelde hij zodra mogelijk naar het huis van de juwelier.

Hij kwam daar juist aan op het ogenblik dat Baxter en zijn mannen door de gangdeur de kamer van Peperling binnengingen en bij de aanblik van de twee slapende booswichten en de met juwelen bedekte tafel een luid hallo begonnen te roepen.

Ook Sullivan haastte zich naar binnen en overhandigde Baxter het visitekaartje van Raffles.

De hoofdinspecteur van politie werd bleek van woede toen hij dat gelezen had, zo zelfs, dat alle politiebeambten hem vol verbazing aankeken, daar zij dachten, dat hij het volgende ogenblik door een beroerte zou worden getroffen.

— Wat een gemene streek. Wat een grenzeloze laagheid, riep Baxter. Haha, Sullivan, hier hebben we waarschijnlijk met een nieuwe truc van die schurk te doen.

Met half dichtgeknepen ogen van het lachen overhandigde Sullivan zijn chef het vel papier, dat Raffles voor zijn vertrek op tafel had gelegd.

Hij had dat beschreven vel papier eerder ontdekt dan Baxter en zag onmiddellijk dat het de bekende hand van Raffles was.

Met een kwalijk verborgen glimlach op het gelaat bestudeerde hij dat van zijn chef, terwijl deze las.

— Neen, maar, dat gaat toch alle perken te buiten, riep Baxter uit, wat schrijft die vent? Hij bedankt mij, dat ik overeenkomstig zijn wens Sullivan hierheen heb gezonden en dat ook ik zelf gekomen ben.

Die brutaliteit gaat toch waarachtig te ver.

Luister maar eens, wat Raffles, die satanskerel, verder schrijft:

Uit erkentelijkheid voor uw welwillendheid... gij moet immers toch altijd naar mijn pijpen dansen, heb ik u ontlast van alle moeite met

de twee schurken, voor wie gij hierheen zijt gekomen om hen te arresteren.

Daar zitten zij aan de tafel. Een edel tweetal.

Bovendien heb ik de kantoorboeken van de gewiekste Peperling en zijn interessante, zakelijke aantekeningen, welke gij in het kladboek zult vinden samen met de gestolen sieraden op de tafel gelegd.

Volgens de aanwijzingen in de boeken kunt gij de laatste ter hand stellen aan hun rechtmatige eigenaars, en ook de hele troep dieven, die voor Peperling werkte, leren kennen.

De voornaamste hiervan is Lord Melrose ofwel Flinsch, uw steunpilaar, Mr Baxter.

Behoud deze parel van de mensheid en moge de hemel u nog lang, tot vreugde van alle boeven en schurken, in het leven en in uw betrekking laten.

Met vriendelijke groet aan u en aan mijn vriend Sullivan,

Uw toegenegen

JOHN RAFFLES.

Een onbedaarlijk gelach klonk uit de monden van alle beambten. Het scheelde niet veel of de heren hadden hoera geroepen en een donderend lang zal hij leven voor de Grote Onbekende.

Daarna begon men naar Raffles te zoeken. Het gehele huis van Peperling werd van de kelder tot de bovenste etage ondersteboven gehaald, iedere hoek, ieder kamertje werd doorzocht, Raffles echter was nergens te vinden.

De volgende dag deelde Miss Flora

Palmerston de hoofdinspecteur Baxter in beleefde woorden mede, dat zij zo juist, door bemiddeling van John Raffles, in het bezit was gesteld van het haar ontstolen halssnoer en bankpapier.

De Grote Onbekende, die met Brand uit het huis van Peperling over de daken van de naburige huizen ontkomen was, had woord gehouden... Miss Flora durfde er een eed op te doen, dat zij het echte briljante halssnoer weer haar eigendom kon noemen.

Ook Lord Orvis, die enige dagen later in Londen terugkwam, kon het nagemaakte stuk niet van het echte onderscheiden.

Het echte collier kwam korte tijd daarna in handen van een verre nicht van de Grote Onbekende, aan wie het rechtmatig toebehoorde.

Zij ontving het onder bijvoeging van een pakje bankpapier en een beminnelijke brief.

De anonieme afzender verzocht daarin de hoogst gelukkig geadresseerde het collier en de banknoten ten geschenke aan te nemen van een man, die het zich tot zijn levenstaak had gesteld om met zijn rijkdom arme mensen, die men hun geluk ontstolen had, voor zover het in zijn macht lag, af en toe een kleine vreugde te bereiden.

Peperling en Flinsch werden in veilige bewaring gesteld en werden al spoedig veroordeeld tot jarenlange gevangenisstraf, terwijl alle schatten, die in de schuilplaats van de juwelier werden gevonden, benevens diens kantoorboeken en papieren door de politie in beslag werden genomen.

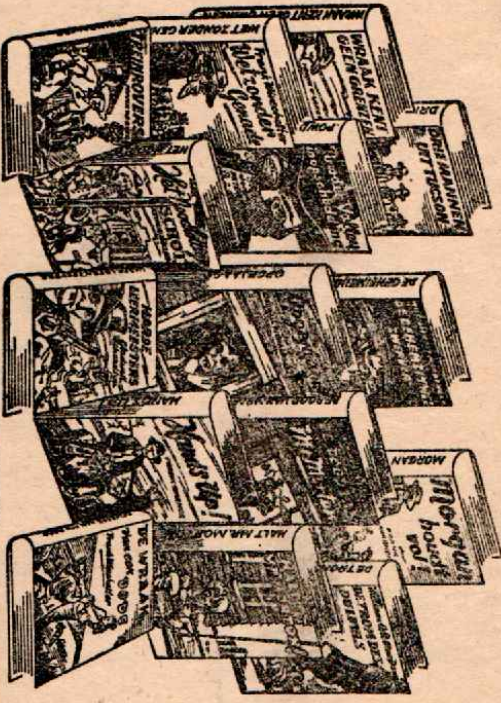
DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Oog om oog, tand om tand

15 Nieuwe titels WILD-WEST serie

voor de helft van de prijs!

15 BOEKEN IN LINNEN BANDEN MET PRAAI GEKLEURDE OMSLAGEN

betalbaar met f 5.- per maand

1. Trenrovers, door Frank Warner
2. Het Noodelstige Schot door Arthur Madras
3. Harde Leerverweeters door Gladwell Richardson
4. Hande Up door Frank Warner
5. De wraak van een Dode } beide door Frank Winchester
6. Wraek zonder Gonde }
7. Powder Valley in opschudding door Parr Fidd
8. Opgelagd door Gladwell Richardson
9. De dood van Mr. Merton } beide door William
10. Halt, Mr. Merton } Calr MacDonald
11. Wraak kent geen grenzen door Frank Warner
12. Drie Mannen uit Tucson door Arthur Madras
13. De getelmsinnige zwerfver door William Calr MacDonald
14. Morgan houdt vol door Frank Warner
15. De Trom des Dulvels door William Calr MacDonald

Alle boeken zijn in geheel linnen banden gebonden, groot formaat en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal ruim 3000 pagina's. Deze boeken kosten f 88.50. Nu slechts f 44.25, desgewenst betaalbaar met f 5.- of meer per maand, zonder enige verhoging. Zend nog heden reevanstaande bon in.

LEIDSEGRACHT 108 - A/DAM-C.
 Postrekening 60092 - Gem. Giro N 2266
 Telefoon 67007

BON

Ondergetekende verzocht te zenden de 15 Wild-West boeken Serie 13 voor de helft van de oorspronkelijke prijs.

Het bedrag van f 44.25 / de 1e termijn van f _____ *
 te heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor
 reambourstkosten bij ontvangst van de boeken betaald *
 * Doordien het niet wordt verlangd.

NAAM, _____ L. L.

ADRES, _____